ارمغانِ حجاز
اقبال

حضورِ حق

خوش آں راہی کہ سامانے نگیرد
دلِ او پندِ یاراں کم پذیرد
بہ آہے سوزناکش سینہ بکشائے
زیکِ آہش غمِ صد سالہ میرد!

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

حضورِ حق

(۱)

دلِ ما بیدلاں بردند و رفتند
مثالِ شعلہ افسردند و رفتند
بیا یک لحظہ با عاماں درآمیز
کہ خاصاں بادہ ہا خوردند و رفتند

سخن ہا رفت از بود و نبودم
من از خجلت لبِ خود کم کشودم
سجودِ زندہ مرداں می شناسی
عیارِ کارِ من گیر از سجودم!

دلِ من در کشادِ چون و چند است
نگاہش از مہ و پرویں بلند است
بدہ ویرانۂ در دوزخ اُورا
کہ ایں کافر بسے خلوت پسند است!

چہ شور است ایں کہ در آب و گل افتاد
ز یک دل عشق را صد مشکل افتاد
قرار یک نفس بر من حرام است
بمن رحمے کہ کارم با دِل افتاد!

جہاں از خود بروں آوردۂ کیست؟
جمالش جلوۂ بے پردۂ کیست؟
مرا گوئی کہ از شیطاں حذر کن
بگو با من کہ او پروردۂ کیست؟

(۲)

دلِ بے قیدِ من در پیچ و تابیست
نصیبِ من عتابے یا خطابیست؟
دلِ ابلیس ہم نتوانم آزرد
گناہِ گاہ گاہِ من صوابیست

صَبَنْتِ الکاسَ عنّا اُمَّ عَمْرٍو
وکان الکاسُ مَجْرَاھا الیمینَا
اگر ایں است رسمِ دوستداری
بدیوارِ حرم زن جام و مینا

○ اشارت ؛ صبنت الکاس الخ۔ یہ شعر عمرو ابن کلثوم کا ہے جو زمانۂ جاہلیت کے شعرا میں سے تھا۔ شاعر اپنی معشوقہ اُمِ عمرو کی ناانصافی کی شکایت کرتے ہوئے کہتا ہے کہ تو نے ہمیں پیالۂ شراب سے محروم کر دیا حالانکہ باری دائیں طرف بیٹھنے والوں کی تھی

بخود پیچیدگاں در دِل اسیرند
ہمہ دردند و درماں ناپذیرند
سجود از ما چہ میخواہی کہ شاہاں
خراجے از دہِ ویراں نہ گیرند

روم راہے کہ او را منزلے نیست
ازاں تخمے کہ ریزم حاصلے نیست
من از غم ہا نمی ترسم ولیکن
مدہ آں غم کہ شایانِ دلے نیست

مے من از تنک جاماں نگہ دار
شراب پختہ از خاماں نگہ دار
شرر از نیستانے دور تر بہ
بخاصاں بخش و از عاماں نگہ دار

ترا این کشمکش اندر طلب نیست
ترا این درد و داغ و تاب و تب نیست
ازاں از لامکاں بگریختم من
کہ آں جا نالہ ہائے نیم شب نیست

زمین هنگامۂ ده این جهان را
دگرگون کن زمین و آسمان را
ز خاکِ ما دگر آدم برانگیز
بکش این بندۂ سود و زیان را

جهانے تیرہ تر با آفتابے
صواب او سراپا ناصوابے
ندانم تا کجا ویرانہ را
دهی از خونِ آدم رنگ و آبے

غلامم جز رضائے تو نجویم
جز آں راہے کہ فرمودی نہ پویم
ولیکن گر بہ ایں نادان بگوئی
خرے را اسپِ تازی گو، نہ گویم!

(۳)

دلے در سینہ دارم بے سرورے
نہ سوزے در کفِ خاکم نہ نورے
بگیر از من کہ بر من بارِ دوش است
ثوابِ ایں نمازِ بے حضورے!

چہ گویم قصۂ دین و وطن را
کہ نتواں فاش گفتن ایں سخن را
مرنج از من کہ از بے مہری تو
بنا کردم ہماں دیرِ کہن را

مسلمانے کہ در بندِ فرنگ است
دلش در دستِ او آساں نیاید
ز سیمائے کہ سودم بر درِ غیر
سجودے بوذر و سلماں نیاید

نخواہم ایں جہاں و آں جہاں را
مرا ایں بس کہ دانم رمز جاں را
سجودے دہ کہ از سوز و سرورش
بوجد آرم زمین و آسماں را

چہ میخواہی ازیں مردِ تن آسانے
بہر بادے کہ آمد رفتم از جائے
سحر جاوید را در سجدہ دیدم
بصبحش چہرۂ شامم بیارائے

(۴)

به آں قوم از تو می خواهم کشادے
فقیهش بے یقینے، کم سوادے
بسے نادیدنی را دیده ام من
مرا اے کاشکے مادر نه زادے ؎

نگاهِ تو عتاب آلود تا چند
بتانِ حاضر و موجود تا چند
دریں بتخانه اولادِ براهیم
نمک پروردهٔ نمرود تا چند

؎ اشارۃً "مرا اے کاشکے" الخ۔ یہ مصرع سعدی کا ہے

سرودِ رفتہ باز آید کہ ناید؟
نسیمے از حجاز آید کہ ناید؟
سر آمد روزگارِ ایں فقیرے
دگر دانائے راز آید کہ ناید؟

اگر می آید آں دانائے رازے
بدہ او را نوائے دل گدازے
ضمیرِ اُمتاں را می کند پاک
کلیمے یا حکیمے نے نوازے

متاعِ من دلِ دردآشنائے است
نصیبِ من فغانِ نارسائے است
بخاکِ مرقدِ من لاله خوشتر
که هم خاموش و هم خونیں نوائے است

(۵)
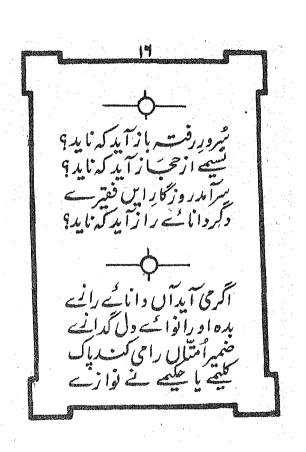
دل از دستِ کسے بردن نداند
غم اندر سینه پروردن نداند
دمِ خود را دمیدی اندراں خاک
که غیر از خوردن و مردن نداند

دلِ ما از کنارِ ما رمیده
بصورت ماندہ و معنی ندیده
ز ما آں راندۂ درگاہ خوشتر
حق او را دیدۂ و ما را شنیده

ندانَد جبرئیل ایں ہائے وہو را
کہ نشناسد مقامِ جستجو را!
بپرس از بندۂ بیچارۂ خویش
کہ داند نیشِ و نوشِ آرزو را!

شبِ ایں انجمن آراستم من
چو مہ از گردشِ خود کاستم من
حکایت از تغافل ہائے تو رفت
ولیکن از میاں برخاستم من!

چنیں دورِ آسماں کم دیدہ باشد
کہ جبریلِ امیں را دل خراشد
چہ خوش دیرے بنا کردند آنجا
پرستد مومن و کافر تراشد

(۶)

عطا کن شورِ رومی، سوزِ خسرو
عطا کن صدق و اخلاصِ سنائی
چناں با بندگی در ساختم من
نہ گیرم گر مرا بخشی خدائی

(۷)

مسلماں فاقہ مست و ژندہ پوش است
ز کارش جبرئیل اندر خروش است
بیا نقشِ دگر ملت بریزیم
کہ ایں ملت جہاں را بارِ دوش است

دگر ملت کہ کارے پیش گیرد
دگر ملت کہ نوش از نیش گیرد
نگردد با یکے عالم رضامند
دو عالم را بہ دوشِ خویش گیرد

دگر قومے کہ ذکرِ لا الٰہش
بر آرد از دلِ شب صبحگاہش
شناسد منزلش را آفتابے
کہ ریگِ کہکشاں روید ز راہش!

(۸)

جہانِ تست در دستِ خسے چند
کسانِ او بہ بندِ ناکسے چند
ہنرور در میانِ کارگاہاں
کشد خود را بہ عیشِ کرگسے چند

مریدے فاقہ مستے گفت با شیخ
کہ یزداں را ز حالِ ما خبر نیست
بہ ما نزدیک تر از شہ رگ ماست
و لیکن از شکم نزدیک تر نیست!

(۹)

دگرگوں کشورِ ہندوستان است
دگرگوں آں زمین و آسمان است
مجو از ما نمازِ پنجگانہ
غلاماں را صف آرائی گران است

زمحکومی مسلماں خودفروش است
گرفتارِ طلسمِ چشم و گوش است
زمحکومی رگاں درتن چناں سست
کہ مارا شرع و آئیں بار دوش است

(۱۰)

یکے اندازہ کن سود و زیاں را
چو جنّت جاودانی کن جہاں را
نمی بینی کہ ما خاکی نہاداں
چہ خوش آراستیم این خاکداں را

توہمی دانی حیاتِ جاوداں چیست
نمی دانی کہ مرگِ ناگہاں چیست!
ز اوقاتِ تو یک دم کم نہ گردد
اگر من جاوداں باشم زیاں چیست؟

(۱۱)

بہ پایاں چوں رسد ایں عالم پیر
شود بے پردہ ہر پوشیدہ تقدیر
مکن رسوا حضورِ خواجہ ما را
حساب من زچشم او نہاں گیر

بدن واماند و جانم در تگ و پوست
سوئے شہرے کہ بطحا در رہِ اوست
تو باش ایں جا و با خاصاں بیامیز
کہ من دارم ہوائے منزلِ دوست

حضورِ رسالتؐ

ادب گاہیست زیرِ آسماں از عرش نازک تر
نفس گم کردہ می آید جنیدؒ و بایزیدؒ اینجا

عزتؔ بخاری

حضورِ رسالتؐ

(۱)

"الا یا خیمگی خیمہ فرو ہل
کہ پیش آہنگ بیروں شد ز منزل"
خرد از راندن محمل فرو ماند
زمامِ خویش دادم در کفِ دل!

ہ اشارات: الا یا خیمگی الخ۔ منوچہری کا شعر ہے۔
خیمگی = خیمہ نشیں۔ فرو ہل = چھوڑ دے۔
پیش آہنگ۔ وہ شخص جو رہنمائی کی غرض سے قافلے سے آگے آگے چلتا ہے۔

نگاہے داشتم بر جوہرِ دل
تپیدم آرمیدم در برِ دل
رمیدم از ہوائے قریہ و شہر
بہ بادِ دشت وا کردم درِ دل!

ندانم دل شہیدِ جلوۂ کیست
نصیبِ او قرارِ یک نفس نیست
بصحرا بردمش افسردہ تر گشت
کنارِ آبجوئے زار بگریست

مپرس از کاروانِ جلوہ مستاں
ز اسبابِ جہاں برکندہ دستاں
بجانِ شاں ز آوازِ جرس شور
چو از موجِ نسیمے در نیستاں!

باین پیری رہِ یثرب گرفتم
نوا خواں از سرورِ عاشقانہ
چو آں مرغے کہ در صحرا سرِ شام
گشاید پر بہ فکرِ آشیانہ

گناہِ عشق و مستی عام کردند
دلیلِ پختگاں را خام کردند
بآہنگِ حجازی می سرایم
نخستیں بادہ کاندر جام کردند

چہ پرسی از مقاماتِ نوایم
ندیماں کم شناسد از کجایم
کشادم رختِ خود را اندریں دشت
کہ اندر خلوتش تنہا سرایم

(۳)

سحر با ناقہ گفتم نرم تر رو
کہ راکب خستہ و بیمار و پیر است
قدم مستانہ زد چنداں کہ گوئی
بپایش ریگِ ایں صحرا حریر است!

مہار اے ساربان او را نشاید
کہ جانِ او چو جانِ ما بصیر است
من از موجِ خرامش می شناسم
چو من اندر طلسمِ دل اسیر است

نمِ اشک است در چشمِ سیاہش
دلم سوزد ز آہِ صبحگاہش
ہماں مے کو ضمیرم را برافروخت
پیاپے ریزد از موجِ نگاہش

(۴)

چہ خوش صحرا کہ در وے کارواں ہا
درودے خواند و محمل براند
بہ ریگِ گرمِ او آور سجودے
جبیں را سوز تا داغے بماند!

چہ خوش صحرا کہ شامش صبح خند است
شبش کوتاہ و روزِ او بلند است
قدم اے راہرو آہستہ تر نہ
چو ما ہر ذرۂ او دردمند است

(۵)

امیرِ کارواں! آں اعجمی کیست؟
سرودِ او بآہنگِ عرب نیست
زند آں نغمہ کز سیرابیٔ او
خنک دل در بیابانے تواں زیست

---

۵ اشارات: اعجمی: عجم کا رہنے والا۔ غیر عرب

مقامِ عشق و مستی منزلِ اوست
چہ آتش ہا کہ در آب و گلِ اوست
نوائے او بہ ہر دل سازگار است
کہ در ہر سینہ قاشے از دلِ اوست

(۶)

غمِ پنہاں کہ بے گفتن عیان است
چو آید بر زباں یک داستان است
رہے پُر پیچ و راہی خستہ و زار
چراغش مُردہ و شب درمیان است

بہ راغاں لالہ رُست از نو بہاراں
بصحرا خیمہ گستردند یاراں
مرا تنہا نشستن خوشتر آید
کنارِ آبجوئے کوہساراں

(۷)

گہے شعرِ عراقی را بخوانم
گہے جامیؔ زند آتش بجانم
ندانم گرچہ آہنگِ عرب را
شریکِ نغمہ ہائے ساربانم

غمِ راہی نشاط آمیز تر کن
فغانش را جنوں انگیز تر کن
بگیر اے ساربان راہِ درازے
مرا سوزِ جدائی تیز تر کن

(۸)

بیا اے ہم نفس باہم بنالیم
من و تو کشتۂ شانِ جمالیم
دو حرفے بر مرادِ دل بگوئیم
بپائے خواجہ چشماں را بمالیم!

حکیماں را بہا کمتر نہادند
بہ ناداں جلوۂ مستانہ دادند
چہ خوش بختے، چہ خرم روزگارے
درِ سلطاں بہ درویشے کشادند!

جہانِ چار سو اندر برِ من
ہوائے لامکاں اندر سرِ من
چو بگذشتم ازیں بامِ بلندے
چو گرد افتاد پرواز از پرِ من

دریں وادی زمانی جاودانی
ز خاکش بے صور روید معانی!
حکیماں با کلیماں دوش بر دوش
کہ ایں جا کس نگوید لن ترانی"

(۹)

مسلماں آں فقیرِ کج کلاہے
رمید از سینۂ او سوزِ آہے
دلش نالد! چرا نالد؟ نداند
نگاہے یا رسول اللہ نگاہے!

تب و تاب دل از سوزِ غمِ تست
نوائے من ز تاثیرِ دمِ تست
بنالم زانکہ اندر کشورِ ہند
ندیدم بندۂ کو محرمِ تست

شبِ ہندی غلاماں را سحر نیست
بایں خاک آفتابے را گذر نیست
بما کن گوشۂ چشمے کہ در شرق
مسلمانے ز ما بیچارہ تر نیست

چہ گویم زاں فقیرے درد مندے
مسلمانے بہ گوهر ارجمندے
خدا ایں سخت جاں را یار بادا
کہ افتاد است از بام بلندے

چساں احوالِ او را بر لب آرم
تو می بینی نہاں و آشکارم
ز رُودادِ دو صد سالش ہمیں بس
کہ دل چوں کُندۂ قصّاب دارم!

هنوز این چرخ نیلی کج خرام است
هنوز این کاروان دور از مقام است
ز کارِ بے نظامِ او چہ گویم
تو می دانی کہ ملّت بے امام است

نماند آں تاب و تب در خونِ نابش
نروید لالہ از کشتِ خرابش
نیامِ او تہی چوں کیسۂ او
بطاقِ خانۂ ویراں کتابش

دلِ خود را اسیرِ رنگ و بو کرد
تہی از ذوق و شوق و آرزو کرد
صفیرِ شاہبازاں کم شناسد
کہ گوشش با طنینِ پشّہ خو کرد

بروئے او درِ دل ناکشادہ
خودی اندر کفِ خاکش نزادہ
ضمیرِ او تہی از بانگِ تکبیر
حریمِ ذکرِ او از پا فتادہ

گریباں چاک و بے فکرِ رفو زیست
نمیدانم چساں بے آرزو زیست
نصیبِ اوست مرگِ ناتمامے
مسلمانے کہ بے اللہ ہُو زیست!

حقِ آں دِہ کہ مُسکین و اسیر است
فقیر و غیرتِ او دیر میر است
بروے او درِ میخانہ بستند
دریں کشور مسلماں تشنہ میر است

دگر پاکیزہ کن آب و گلِ او
جہانے آفریں اندر دلِ او
ہوا تیز و بدامانش دو صد چاک
بیندیشش از چراغِ بسملِ او

عروسِ زندگی در خلوتش غیر
کہ دارد در مقامِ نیستی سیر
گنہگاریست پیش از مرگ در قبر
نکیرش از کلیسا منکر از دیر

بچشمِ او نہ نور و نے سرور است
نہ دل در سینۂ او ناصبور است
خدا آں اُمّتے را یار بادا
کہ مرگِ او ز جان بے حضور است

مسلماں زادہ و نامحرمِ مرگ!
ز بیمِ مرگ لرزاں تا دمِ مرگ!
دلے در سینۂ چاکش ندیدم
دمِ بگستۂ بود و غمِ مرگ!

ملوکیت سراپا شیشہ بازی است
ازو ایمن نہ رومی نے حجازی است
حضورِ تو غمِ یاراں بگویم
باُمیدے کہ وقتِ دل نوازی است

تنِ مردِ مسلماں پائدار است
بنائے پیکرِ او استوار است
طبیبِ نکتہ رس دید از نگاہش
خودی اندر وجودِ رعشہ دار است

مسلماں شرمسار از بے کلاہی است
کہ دینش مُرد و فقرش خانقاہی است
تو دانی در جہاں میراثِ ما چیست
گلیمے از قماش پادشاہی است!

مپرس از من کہ احوالش چساں است
زمینش بدگہر چوں آسماں است
بر آں مُرغے کہ پروردی بہ انجیر
تلاشِ دانہ در صحرا گراں است

بچشمش وانمودم زندگی را
کشودم نکتۂ فردا و دی را
توان اسرارِ جاں را فاش تر گفت
بده نطقِ عرب ایں اعجمی را

مسلماں گرچہ بے خیل و سپاہے است
ضمیرِ او ضمیرِ پادشاہے است
اگر او را مقامش باز بخشند
جمالِ او جلالِ بے پناہے است

متاعِ شیخ اساطیرِ کہن بود
حدیثِ او ہمہ تخمین و ظن بود
ہنوز اسلام او زنّار دار است
حرم چوں دَیر بود او برہمن بود

دگرگوں کرد لادینی جہاں را
ز آثارِ بدن گفتند جاں را
ازاں فقرے کہ با صدّیقؓ دادی
بشورے آور ایں آسودہ جاں را

حرم از دیر گیرد رنگ و بوئے
بتِ ما پیرکِ ژولیدہ موئے
نبینی در برِ ما تیرہ بختاں
دلے روشن ز نورِ آرزوئے!

فقیراں را بہ مسجد صف کشیدند
گریبانِ شہنشاہاں دریدند
چو آں آتش درونِ سینہ افسرد
مسلماناں بدرگاہاں خزیدند!

مسلماناں بخویشاں در ستیزند
بجز نقشِ دوئی بر دل نریزند
بنالند ار کسے خشتے بگیرد
ازاں مسجد کہ خود از وے گریزند

جبیں را پیش غیراللہ سودیم
چو گبراں در حضورِ او سرودیم
ننالم از کسے می نالم از خویش
کہ ما شایانِ شانِ تو نبودیم

بدستِ میکشاں خالی ایاغ است
کہ ساقی را بہ بزمِ من فراغ است
نگہ دارم درونِ سینہ آہے
کہ اصلِ او ز دودِ آں چراغ است!

سبوئے خانقاہاں خالی از مے
کند مکتب رہِ طے کردہ را طے
ز بزمِ شاعراں افسردہ رفتم
نواہا مُردہ بیروں افتد از نے!

مسلمانم غریب ہر دیارم
کہ با ایں خاکداں کارے ندارم
باین بے طاقتی در پیچ و تابم
کہ من دیگر بغیر اللہ دُچارم

بآں بالے کہ بخشیدی پریدم
بسوزِ نغمہ ہائے خود تپیدم
مسلمانے کہ مرگ از وے بلرزد
جہاں گردیدم و اُورا ندیدم!

شبے پیشِ خدا بگریستم زار
مسلمانان چرا زارند و خوارند
ندا آمد، نمی دانی کہ ایں قوم
دلے دارند و محبوبے ندارند!

نگویم از فروفالے کہ بگذشت
چہ سود از شرحِ احوالے کہ بگذشت
چراغے داشتم در سینۂ خویش
فسرد اندر دو صد سالے کہ بگذشت!

نگہبانِ حرم معمارِ دیر است
یقینش مردہ و چشمش بغیر است
ز اندازِ نگاہِ او تواں دید
کہ نومید از ہمہ اسبابِ خیر است

ز سوزِ ایں فقیرِ رہ نشینے!
بدہ اورا ضمیرِ آتشینے!
دلش را روشن و پایندہ گرداں
ز امیدے کہ زاید از یقینے!

گہے افتم گہے مستانہ خیزم
چہ خوں بے تیغ و شمشیرے بریزم
نگاہِ التفاتے بر سرِ بام
کہ من با عصرِ خویش اندر ستیزم

مرا تنہائی و آہ و فغاں بہ
سوئے یثرب سفر بے کارواں بہ
کجا مکتب، کجا میخانۂ شوق
تو خود فرما مرا ایں بہ کہ آں بہ!

پریدم در فضائے دلپذیرش
پرم تر گشت از ابرِ مطیرش
حرم تا در ضمیرِ من فرو رفت
سرودم آنچہ بود اندر ضمیرش

بآں رازے کہ گفتم پے نبردند
ز شاخِ نخلِ من خرما نخوردند
من اے میرِ امم داد از تو خواہم
مرا یاراں غزل خوانے شمردند

نہ شعر است اینکہ بر روے دل نہادم
گرہ از رشتۂ معنی کشادم
بامیدے کہ اکسیرے زند عشق
مسِ این مفلساں را تاب دادم

تو گفتی از حیاتِ جاوداں گوے
بگوشِ مردہ پیغامِ جاں گوے
ولے گویند این ناحق شناساں
کہ تاریخِ وفاتِ این و آں گوے

رخم از دردِ پنہاں زعفرانی
تراود خوں ز چشم ارغوانی
سخن اندر گلوئے من گرہ بست
تو احوالِ مرا ناگفتہ دانی!

زبانِ ما غریباں از نگاہیست
حدیثِ دردمنداں اشک و آہیست
کشادم چشم و بربستم لبِ خویش
سخن اندر طریقِ ما گناہیست

خودی دادم ز خود نامحرمے را
کشادم در گلِ او زمزمے را
بدہ آں نالۂ گرمے کہ از وے
بسوزم جز غمِ دیں ہر غمے را

درونِ ما بجز دودِ نفس نیست
بجز دستِ تو ما را دسترس نیست
دگر افسانۂ غم با کہ گویم
کہ اندر سینہ ہا غیر از تو کس نیست

غریبے دردمندے نے نوازے
ز سوزِ نغمۂ خود در گدازے
تو می دانی چہ می جوید چہ خواہد
ولے از ہر دو عالم بے نیازے

نم و رنگ از دمِ بادے نجویم
ز فیضِ آفتابِ تو برویم
نگاہم از مہ و پرویں بلند است
سخن را بر مزاجِ کس نگویم

درآں دریا کہ او را ساحلے نیست
دلیلِ عاشقاں غیر از دلے نیست
تو فرمودی رہ بطحا گرفتیم
وگرنہ جز تو مارا منزلے نیست!

ہماں از در کہ مشتاقِ حضوریم
ازاں دردے کہ دادی ناصبوریم
بفرما ہر چہ می خواہی بجز صبر
کہ ما از وے دو صد فرسنگ دوریم!

٥ اشارات :- بطحا، مکہ معظمہ

به افرنگی بتان دل باختم من
ز تابِ دیریان بگداختم من
چنان از خویشتن بیگانه بودم
چو دیدم خویش را نشناختم من

مے از میخانهٔ مغرب چشیدم
بجانِ من که دردِ سر خریدم
نشستم با نکویانِ فرنگی
ازان بے سوزتر روزے ندیدم

فقیرم از تو خواہم ہرچہ خواہم
دلِ کوہے خراش از برگِ کاہم
مرا درسِ حکیماں دردِ سر داد
کہ من پروردۂ فیضِ نگاہم

نہ با مُلّا نہ با صوفی نشینم
تو میدانی کہ من آنم نہ اینم
نویس "اللہ" بر لوحِ دلِ من
کہ ہم خود را ہم او را فاش بینم

دلِ مُلّا گرفتارِ غمے نیست
نگاہے ہست، در چشمش نمے نیست
ازاں بگریختم از مکتبِ او
کہ در ریگِ حجازش زمزمے نیست

سرِ منبر کلامش نیشدار است
کہ او را صد کتاب اندر کنار است
حضورِ تو من از خجلت نگفتم
ز خود پنہان و بر ما آشکار است

دلِ صاحبدلاں او برد یا من؟
پیامِ شوق او آورد یا من؟
من و مُلا ز کیشِ دیں دو تیریم
بفرما بر ہدف او خورد یا من؟

غریبم در میانِ محفلِ خویش
تو خود گو با کہ گویم مشکلِ خویش
ازاں ترسم کہ پنہانم شود فاش
غمِ خود را نگویم با دلِ خویش

دلِ خود را بدستِ کس ندادم
گره از روئے کارِ خود کشادم
بغیر اللہ کردم تکیہ یک بار
دو صد بار از مقامِ خود فتادم

ہماں سوزِ جنوں اندر سرِ من
ہماں ہنگامہ ہا اندر برِ من
ہنوز از جوشِ طوفانے کہ بگذشت
نیاسوداست موجِ گوہرِ من

هنوز این خاک دارای شرر هست
هنوز این سینه را آهِ سحر هست
تجلّی ریز بر چشمم که بینی
باین پیری مرا تابِ نظر هست

نگاهم زانچه بینم بے نیاز است
دل از سوزِ درونم در گداز است
من و این عصرِ بے اخلاص و بے سوز
بگو با من که آخر این چه راز است

مرا در عصر بے سوز آفریدند
بخاکم جان پر شورے دمیدند
چو نخ در گردن من زندگانی
تو گوئی بر سر دارم کشیدند!

نگیرد لالہ و گل رنگ و بویم
درون سینہ ام مرد آرزویم
غمم پنہاں بحرف اندر نگنجد
اگر گنجد چہ گویم باکہ گویم!

من اندر مشرق و مغرب غریبم
کہ از یارانِ محرم بے نصیبم
غمِ خود را بگویم با دلِ خویش
چہ معصومانہ غربت را فریبم

طلسمِ علمِ حاضر را شکستم
ربودم دانہ و دامش گسستم
خدا داند کہ مانندِ براہیم
بہ نارِ او چہ بے پروا نشستم

بچشمِ من نگہ آوردۂ تست
فروغِ لا اِلٰہ آوردۂ تست
دو چارم کن بہ صبحِ مَن رآنی
شبم را تابِ مہ آوردۂ تست

چو خود را در کنارِ خود کشیدم
بہ نورِ تو مقامِ خویش دیدم
دریں دیر از نوائے صبحگاہی
جہانِ عشق و مستی آفریدم

اشارات :۔ من رآنی، تلمیح ہے۔ حدیثِ مشہور
من رآنی فقد را اللہ کی طرف یعنی جس نے
مجھے دیکھا خدا کو دیکھا

دریں عالم بہشتِ خرّمے ہست
بشاخِ او ز اشکِ من نمے ہست
نصیبِ او ہنوز آں ہا و ہو نیست
کہ او در انتظارِ آدمے ہست

بدہ او را جوانِ پاکبازے
سرورش از شرابِ خانہ سازے
قوی بازوئے او مانندِ حیدرؓ
دلِ او از دو گیتی بے نیازے

بیا ساقی بگرداں جام مے را
ز مے سوزندہ تر کن سوز نے را
دگر آں دل بنہ در سینۂ من
کہ ہیچم پنجۂ کاؤس و کے را

جہاں از عشق و عشق از سینۂ تست
سرورش از مئے دیرینۂ تست
جز ایں چیزے نمیدانم ز جبریل
کہ او یک جوہر از آئینۂ تست

مرا ایں سوز از فیضِ دمِ تست
بتاکم موجِ مے از زمزمِ تست
خجل ملکِ جم از درویشیِ من
کہ دل در سینۂ من محرمِ تست

درین بتخانہ دل با کس نہ بستم
ولیکن از مقامِ خود گسستم
ز من امروز می خواہد سجودے
خداوندے کہ دی او را شکستم

دمید آں لالہ از مشتِ غبارم
کہ خونش می تراود از کنارم
قبولش کن ز راہِ دل نوازی
کہ من غیر از دلے چیزے ندارم!

حضورِ ملتِ بیضا تپیدم
نوائے دلگدازے آفریدم
ادب گوید سخن را مختصر گوے
تپیدم، آفریدم، آرمیدم

بصدقِ فطرتِ رندانۂ من
بسوزِ آہِ بیتابانۂ من
بدہ آں خاک را ابرِ بہارے
کہ در آغوشش گیرد دانۂ من

دلے برکف نہادم دلبرے نیست
متاعے داشتم غارتگرے نیست
درونِ سینۂ من منزلے گیر
مسلمانے ز من تنہا ترے نیست

چو رومی در حرم دادم اذاں من
ازو آموختم اسرارِ جاں من
بہ دورِ فتنۂ عصرِ کہن او
بہ دورِ فتنۂ عصرِ رواں من!

گلستانے ز خاکِ من برانگیز
نمِ چشمم بخونِ لالہ آمیز
اگر شایاں نیم تیغِ علیؓ را
نگاہے دہ چو شمشیرِ علیؓ تیز!

مسلماں تا بساحل آرمیدست
خجل از بحر و از خود ناامیدست
جز ایں مرد فقیرے دردمندے
جراحت ہائے پنہانش کہ دیدست

کہ گفت او را کہ آید بوئے یارے؟
کہ داد او را امیدِ نوبہارے؟
چو آں سوزِ کہن رفت از دمِ او
کہ زد بر نیستانِ او شرارے؟

ز بحر خود بجوئے من گہر دہ
متاع من بکوہ و دشت و در دہ
دلم نگشود ازاں طوفاں کہ داری
مرا شورے ز طوفانے دگر دہ!

بہ جلوت نے نوازی ہائے من بیں
بہ خلوت خود گدازی ہائے من بیں
گرفتم نکتۂ فقر از نیاگاں
ز سلطاں بے نیازی ہائے من بیں!

بہر حالے کہ بودم خوش سرودم
نقاب از روئے ہستی کشودم
مپرس از اضطرابِ من کہ با دوست
دمے بودم دمے دیگر نبودم!

شریکِ درد و سوزِ لالہ بودم
ضمیرِ زندگی را وا نمودم
ندانم با کہ گفتم نکتۂ شوق
کہ تنہا بودم و تنہا سرودم

بنورِ تو برافروزم نگہ را
کہ بینم اندرونِ مہر و مہ را
چو می گویم مسلمانم، بلرزم
کہ دانم مشکلاتِ لا الہ را

بکوئے تو گداز یک نوا بس
مرا این ابتدا این انتہا بس
خراب بادۂ آں رند پاکم
خدا را گفت ما را مصطفیٰ بس

ز شوق آموختم آن ہاؤ ہوئے
کہ از سنگے گشاید آب جوئے
ہمیں یک آرزو دارم کہ جاوید
ز عشق تو بگیرد رنگ و بوئے

یکے بنگر فرنگی کج کلاہاں
تو گوئی آفتابانند و ماہاں
جوان سادۂ من گرم خون است
نگہدارش ازیں کافر نگاہاں

بدہ دستے ز پا افتادگاں را
بہ خیر اللہ دل نا دادگاں را
ازاں آتش کہ جانِ من برافروخت
نصیبے دہ مسلماں زادگاں را

(۱۳)

تو ہم آں مے بگیر از ساغرِ دوست
کہ باشی تا ابد اندر برِ دوست
سجودے نیست اے عبدالعزیز ایں
بروبم از مژہ خاکِ درِ دوست

تو سلطانِ حجازی من فقیرم
ولے در کشورِ معنی امیرم
جہانے کو ز تخمِ لا الٰہ رُست
بیا بنگر بآغوشِ ضمیرم

سراپا دردِ درماں ناپذیرم
نپنداری ذلیل و زار و پیرم
ہنوزم در کمانے می تواں راند
ز کیشِ ملتے افتادہ تیرم!

بیا باہم در آویزیم و رقصیم
ز گیتی دل بر انگیزیم و رقصیم
یکے اندر حریم کوچہ دوست
ز چشماں اشکِ خوں ریزیم و رقصیم

ترا اندر بیابانے مقام است
کہ شامش چوں سحر آئینہ فام است
بہر جائے کہ خواہی شب بسر کن
طناب از دیگراں جستن حرام است

مسلمانیم و آزاد از مکانیم
برون از حلقۂ نہ آسمانیم
بما آموختند آں سجدہ کز وے
بہائے ہر خداوندے بدانیم

زافرنگی صنم بیگانہ تر شو
کہ پیمانش نمی ارزد بیک جو
نگاہے وام کن از چشم فاروق
قدم بیباک نہ در عالم نو

حضورِ ملّت

مجو از من کلامِ عارفانہ
کہ من دارم سرشتِ عاشقانہ
سرشکِ لالہ گوں را اندریں باغ
بیفشانم چو شبنم دانہ دانہ

حضورِ ملّت

۱

بحق دل بند و راہِ مصطفیٰ رو
بمنزل کوش مانندِ مہِ نو
دریں نیلی فضا ہر دم فزوں شو
مقامِ خویش اگر خواہی دریں دیر
بحق دل بند و راہِ مصطفیٰ رو!

چو موج از بحر خود بالیده ام من
بخود مثلِ گہر پیچیده ام من
ازاں نمرود با من سرگران است
بہ تعمیرِ حرم کوشیده ام من

بیا ساقی بگرداں ساتگیں را
بیفشاں بر دو گیتی آستیں را
حقیقت را بہ رندے فاش کردند
کہ مُلّا کم شناسد رمزِ دیں را

بیا ساقی نقاب از رخ برافگن
چکید از چشم من خونِ دلِ من
به آں لحنے کہ نے شرقی نہ غربی است
نوائے از مقامِ لا تخف زن

بروں از سینہ کش تکبیر خود را
بخاکِ خویش زن اکسیر خود را
خودی را گیر و محکم گیر و خوش زی
مدہ در دستِ کس تقدیر خود را

---

٥ اشارت: لا تخف، تلمیح بہ آیہ قرآنی لا تخف انك انت الاعلیٰ

مسلمان از خودی مردِ تمام است
بخاکش تا خودی میرد غلام است
اگر خود را متاعِ خویش دانی
نگه را جز بخود بستن حرام است

مسلمانان که خود را فاش دیدند
بهر دریا چو گوهر آرمیدند
اگر از خود رمیدند اندریں دیر
بجانِ تو که مرگِ خود خریدند

گشودم پردہ را از روئے تقدیر
مشو نومید و راہِ مصطفیٰ گیر
اگر باور نہ داری آنچہ گفتم
ز دیں بگریز و مرگِ کافرے میر

بہ ترکاں بستہ درہا را گشادند
بنائے مصریاں محکم نہادند
تو ہم دستے بدامانِ خودی زن
کہ بے او ملک و دیں کس را ندادند

بر آں قومے کہ می ریزد بہارش
نسازد جز بہ بو ہائے رمیدہ
ز خاکش لالہ می روید و لیکن
قبائے دارد از رنگ پریدہ

خدا آں ملتے را سروری داد
کہ تقدیرش بدست خویش بنوشت
بہ آں ملت سروکارے ندارد
کہ دہقانش برائے دیگراں کشت

ز رازی حکمت قرآں بیاموز
چراغے از چراغ او برافروز
ولے این نکتہ را از من فراگیر
کہ نتواں زیستن بے مستی و سوز

(۲)

خودی

کسے کو بر خودی زد لا الٰہ را
ز خاکِ مردہ رویاند نگہ را
مدہ از دست دامان چنیں مرد
کہ دیدم در کمندش مہر و مہ را

تو اے ناداں دل آگاہ دریاب
بخود مثلِ نیاگاں راہ دریاب
چساں مومن کند پوشیدہ را فاش
ز لَا مَوْجُوْدَ اِلَّا اللہ دریاب

دلِ تو داغِ پنہانے ندارد
تب و تابِ مسلمانے ندارد
خیابانِ خودی را دادۂ آب
ازاں دریا کہ طوفانے ندارد

(۳)

انا الحق

انا الحق جز مقامِ کبریا نیست
سزائے او چلیپا ہست یا نیست
اگر فردے بگوید سرزنش بہ
اگر قومے بگوید ناروا نیست

بہ آں ملت انا الحق سازگار است
کہ از خونش نم ہر شاخسار است
نہاں اندر جلالِ او جمالے
کہ او را نہ سپہر آئینہ دار است!

میانِ اُمتان والا مقام است
کہ آں امت دو گیتی را امام است
نیاساید ز کارِ آفرینش
کہ خواب و خستگی بر وے حرام است

وجودش شعلہ از سوزِ درون است
چو خس او را جہان چند و چون است
کند شرحِ انا الحق ہمتِ او
پئے ہر کُن کہ می گوید یکون است

---

۵ اشارات: خواب: تلمیح آیۂ قرآنی۔ لَا تَاخُذُہٗ سِنَۃٌ وَّلَا نَوْمٌ ط۔ خستگی: وَمَا مَسَّنَا مِن لُّغُوبٍ ط

پرِ او در وسعتِ گردوں یگانہ
نگاہِ او بہ شاخِ آشیانہ
مہ و انجم گرفتارِ کمندش
بدستِ اوست تقدیرِ زمانہ

بباغاں عندلیبے خوش صفیرے
براغاں جرّہ بازے زود گیرے
امیرِ او بسلطانی فقیرے
فقیرِ او بہ درویشی امیرے

بجامِ نو کہن مے از سبو ریز
فروغِ خویش را بر کاخ و کو ریز
اگر خواہی ثمر از شاخِ منصور
بہ دل لا غالب الا اللہ فرو ریز

(۴)

صوفی و ملّا

گرفتم حضرتِ ملّا ترش روست
نگاہش مغز را نشناسد از پوست
اگر با این مسلمانی کہ دارم
مرا از کعبہ می راند حق اوست

فرنگی صید بست از کعبه و دیر
صدا از خانقاہاں رفت لاغیر
حکایت پیشِ ملّا باز گفتم
دعا فرمود یارب عاقبت خیر!

بہ بندِ صوفی و ملّا اسیری
حیات از حکمتِ قرآں نگیری
بہ آیاتش ترا کارے جز ایں نیست
کہ از یٰسینِ او آساں بمیری

ز قرآن پیش خود آئینه آویز
دگرگون گشته‌ئی از خویش بگریز
ترازوئی بنه کردار خود را
قیامت‌های پیشین را برانگیز

ز من بر صوفی و ملا سلامی
که پیغام خدا گفتند ما را
ولی تأویل شان در حیرت انداخت
خدا و جبرئیل و مصطفی را

ز دوزخ واعظِ کافرگرے گفت
حدیثے خوشتر از وے کافرے گفت
نداند آں غلام احوالِ خود را
کہ دوزخ را مقامِ دیگرے گفت!

مریدے خود شناسے پختہ کارے
بہ پیرے گفت حرفِ نیش دارے
بمرگِ ناتمامے جاں سپردند
گرفتن روزی از خاکِ مزارے

پسر را گفت پیرے خرقہ بازے
ترا این نکتہ باید حرزِ جاں کرد
بہ نمرود انِ ایں دور آشنا باش
ز فیضِ شانِ براہیمی تواں کرد

(۵)

رومی

بکامِ خود دگر آں کہنہ مے ریز
کہ با جامش نیرزد ملکِ پرویز
ز اشعارِ جلال الدین رومی
بہ دیوارِ حریمِ دل بیاویز

بگیر از ساغرش آن لاله رنگے
کہ تاثیرش دہد لعلے بہ سنگے
غزالے را دلِ شیرے بہ بخشد
بشوید داغ از پشتِ پلنگے!

نصیبے بردم از تاب و تب او
شبم مانندِ روز از کوکب او
غزالے در بیابانِ حرم بیں
کہ ریزد خندۂ شیر از لبِ او

سراپا درد و سوز آشنائی
وصال او زبان دانِ جدائی
جمالِ عشق گیرد از نئے او
نصیبے از جلالِ کبریائی

گره از کار این ناکاره وا کرد
غبارِ رہگذر را کیمیا کرد
نئے آں نے نوازے پاکبازے
مرا با عشق و مستی آشنا کرد

بروئے من درِ دل باز کردند
ز خاکِ من جہانے ساز کردند
ز فیضِ او گرفتم اعتبارے
کہ با من ماہ و انجم ساز کردند

خیالش با مہ و انجم نشیند
نگاہش آں سوئے پروین بہ بیند
دلِ بیتابِ خود را پیشِ او نہ
دمِ او رعشہ از سیماب چیند

ز رومی گیر اسرار فقیری
که آں فقر است محسودِ امیری
حذر زاں فقر و درویشی که از وے
رسیدی بر مقامِ سربزیری

خودی تا گشت مهجورِ خدائی
به فقر آموخت آدابِ گدائی
ز چشمِ مست رومی وام کردم
سرورے از مقامِ کبریائی

مے روشن ز تاکِ من فرو ریخت
خوشا مردے کہ در دامانم آویخت
نصیب از آتشے دارم کہ اول
سنائی از دلِ رومی برانگیخت

(۶)

پیامِ فاروقؓ

تو اے بادِ بیاباں از عرب خیز
ز نیلِ مصریاں موجے برانگیز
بگو فاروقؓ را پیغامِ فاروقؓ
کہ خود در فقر و سلطانی بیامیز

خلافت، فقر با تاج و سریر است
زہے دولت کہ پایاں ناپذیر است
جواں بختا! مدہ از دست ایں فقر
کہ بے او پادشاہی زود میر است

جواں مردے کہ خود را فاش بیند
جہانِ کہنہ را باز آفریند
ہزاراں انجمن اندر طوافش
کہ او با خویشتن خلوت گزیند

بہ روئے عقل و دل بکشائے ہر در
بگیر از پیر میخانہ ساغر
دُراں گوش از نیاز سینہ پرور
کہ دامن پاک داری آستین تر

خنک آں ملتے بر خود رسیدہ
ز دردِ جستجو تا آرمیدہ
درخشد او چو ایں نیلگوں چرخ
چو تیغے از میاں بیروں کشیدہ

۵ اشارات :- دُراں گوش الخ حضرت امیر خسرو کا شعر ہے

چہ خوش زد تُرک ملّاحے سرودے
رخِ او احمرے چشمش کبودے
بدریا گر گرہ افتد بہ کارم
بجز طوفاں نمی خواہم کشودے

جہانگیری بخاکِ ما سرشتند
امامت در جبینِ ما نوشتند
درونِ خویش بنگر آں جہاں را
کہ تخمش در دلِ فاروقؓ کشتند

کسے کو داند اسرارِ یقیں را
یکے بیں می کند چشم دو بیں را
بیا میزند چوں نور و قندیل
میندیش افتراقِ ملک و دیں را

مسلمانے کہ خود را امتحاں کرد
غبارِ راہِ خود را آسماں کرد
شرارِ شوق اگر داری نگہدار
کہ با وے آفتابی میتواں کرد

(کہ)

شعرائے عرب

بگو از من نواخوان عرب را
بہائے کم نہادم لعل لب را
از آں نورے کہ از قرآں گرفتم
سحر کردم صد و سی سالہ شب را

بجانہا آفریدم ہائے و ہو را
کف خاکے شمردم کاخ و کو را
شنیدم نیم حرفے حکیمے پرشور
ز آشوبے کہ دادم آرزو را

تو ہم بگذار آں صورت نگاری
مجو غیر از ضمیر خویش یاری
بباغ ما بر آوردی پر و بال
مسلماں را بہ سوئے کہ داری!

بخاکِ ما دلے در دل غمے ہست
ہنوز ایں کہنہ شاخے را نمے ہست
بہ افسونِ ہنر آں چشمہ بکشا
درونِ ہر مسلماں زمزمے ہست!

مسلماں بندۂ مولا صفات است
دل او سرّے از اسرارِ ذات است
جمالش جز بہ نور حق نہ بینی
کہ اصلش در ضمیرِ کائنات است

بدہ با خاک او آں سوز و تابے
کہ زاید از شبِ او آفتابے
نوا آں زن کہ از فیض تو او را
دگر بخشند ذوقِ انقلابے!

مسلمانی غمِ دل در خریدن
چو سیماب از تبِ یاران تپیدن
حضورِ ملت از خود در گذشتن
دگر بانگ انا الملت کشیدن

کسے کو فاش دید اسرارِ جاں را
نہ بیند جز بچشمِ خود جہاں را
نوائے آفریں در سینۂ خویش
بہارے میتواں کردن خزاں را

نگہدار آں چه در آب و گل تست
سرور و سوز و مستی حاصل تست
تہی دیدم سبوئے ایں و آں را
مئے باقی به مینائے دل تست

شب ایں کوہ و دشت سینه تابے
نه در وے مرغکے نے موج آبے
نگردد روشن از قندیل رہباں
تو میدانی که باید آفتابے!

نکو میخواں خطِ سیماے خودرا
بدست آور رگِ فرداے خودرا
چو من پا در بیابانِ حرم نہ
کہ بینی اندرو پہناے خودرا

(۸)

اے فرزند صحرا

سحرگاہاں کہ روشن شد در و دشت
صدا زد مرغے از شاخِ نخیلے
فرو ہل خیمہ اے فرزند صحرا
کہ نتواں زیست بے ذوقِ رحیلے

عرب را حق دلیلِ کاروان کرد
کہ او با فقر خود را امتحان کرد
اگر فقرِ تہی دستاں غیور است
جہانے را تہ و بالا تواں کرد

دراں شب ہا خروشِ صبحِ فرداست
کہ روشن از تجلی ہائے سیناست
تن و جاں محکم از بادِ در و دشت
طلوعِ اُمّتاں از کوہ و صحراست

(۹)

توچہ دانی کہ دریں گرد سوارے باشد

دگر آئین تسلیم و رضا گیر
طریقِ صدق و اخلاص و فا گیر
مگو شعرم چنیں است و چناں نیست
جنونِ زیرکے از من فرا گیر

چمن ہا زاں جنوں ویرانہ گردد
کہ از ہنگامہ ہا بیگانہ گردد
ازاں ہوئے کہ افگندم دریں شہر
جنوں ماند و لے فرزانہ گردد

نخستین لالهٔ صبح بهارم
پیاپی سوزم از داغے که دارم
بچشم کم مبین تنهائیم را
که من صد کاروان گل در کنارم

پریشانم چو گرد رہگذارے
که بر دوشش ہوا گیرد قرارے
خوشا بختے و خرم روزگارے
که بیرون آید از من شهسوارے

خوش آں قومے پریشاں روزگارے
کہ زاید از ضمیرش پختہ کارے
نمودش سرّے از اسرار غیب است
ز ہر گردے بروں ناید سوارے

بہ بحر خویش چوں موجے تپیدم
تپیدم تا بطوفانے رسیدم
دگر رنگے ازیں خوشتر ندیدم
بخونِ خویش تصویرش کشیدم!

نگاہش پر کند خالی سبوہا
دواند مے بہ تاکِ آرزوہا
ز طوفانے کہ بخشد رائگانی
حریفِ بحر گردد آبجوہا

چو بر گیرد زمامِ کارواں را
دہد ذوقِ تجلی بر نہاں را
کند افلاکیاں را آنچناں فاش
تہِ پا می کشد نہ آسماں را

مبارکباد کن آں پاک جاں را
کہ زاید آں امیرِ کارواں را
زآغوشش چنیں فرخندہ مادر
خجالت می دہم حورِ جناں را!

دل اندر سینہ گوید دلبرے ہست
متاعے آفریں غارتگرے ہست
بگوشم آمد از گردوں دمِ مرگ
شگوفہ چوں فرو ریزد برے ہست ۵

---

۵ اشارات: شگوفہ چوں الخ
یہ مصرع غالباً لطف اللہ آذر کا ہے۔

(۱۰)

خلافت و ملوکیت

عرب خود را بہ نور مصطفیٰ سوخت
چراغِ مردۂ مشرق بر افروخت
ولیکن آں خلافت راہ گم کرد
کہ اول مومناں را شاہی آموخت!

خلافت بر مقامِ ما گواہی است
حرام است آنچہ بر ما پادشاہی است
ملوکیت ہمہ مکر است و نیرنگ
خلافت حفظِ ناموسِ الٰہی است!

در افتد با ملوکیت کلیمی
فقیری بی کلاهی بی گلیمی
گهی باشد که بازی های تقدیر
بگیرد کار صرصر از نسیمی!

هنوز اندر جهان آدم غلام است
نظامش خام و کارش ناتمام است
غلام فقر آن گیتی پناهم
که در دینش ملوکیت حرام است

محبت از نگاہش پائدار است
سلوکش عشق و مستی را عیار است
مقامش عبدہٗ آمد ولیکن
جہانِ شوق را پروردگار است

(۱۱)

ترکِ عثمانی

بہ ملکِ خویش عثمانی امیر است
دلش آگاہ و چشمِ او بصیر است
نہ پنداری کہ رَست از بندِ افرنگ
ہنوز اندر طلسمِ او اسیر است

خنک مردان که سحر او شکستند
به پیمانِ فرنگی دل نه بستند
مشو نومید و با خود آشنا باش
که مردان پیش ازیں بودند و هستند

به ترکان آرزوئے تازه دادند
بنائے کارِ شان دیگر نهادند
ولیکن کو مسلمانے که بیند
نقاب از روئے تقدیرے کشادند

(۱۴)

دخترانِ ملّت

بہل اے دخترک ایں دلبری ہا
مسلماں را نہ زیبد کافری ہا
منہ دل بر جمالِ غازہ پرورد
بیاموز از نگہ غارت گری ہا

نگاہ تست شمشیرِ خداداد
بزخمش جانِ ما را حق بما داد
دلِ کامل عیار آں پاک جاں برد
کہ تیغ خویش را آبے از حیا داد

ضمیر عصر حاضر بے نقاب است
گشادش در نمودِ رنگ و آب است
جہانتابی ز نورِ حق بیاموز
کہ او با صد تجلی در حجاب است

جہاں را محکمی از امہات است
نہادِ شاں امینِ ممکنات است
اگر ایں نکتہ را قومے نداند
نظامِ کار و بارش بے ثبات است

مرا داد این خرد پرور جنونے
نگاہِ مادرِ پاک اندرونے
ز مکتب چشم و دل نتواں گرفتن
کہ مکتب نیست جز سحر و فسونے

خنک آں ملتے کز وارداتش
قیامت ہا ببیند کائناتش
چہ پیش آید چہ پیش افتاد او را
تواں دید از جبینِ امہاتش

اگر پندے ز درویشے پذیری
ہزار امّت بمیرد تو نہ میری
بتولے باش و پنہاں شو ازیں عصر
کہ در آغوش شبّیرؓ بگیری

ز شام ما بروں آور سحر را
بہ قرآں باز خواں اہلِ نظر را
تو می دانی کہ سوزِ قرأتِ تو
دگرگوں کرد تقدیرِ عمرؓ را

○ اشارات: حضرت عمرؓ کے اسلام لانے کے واقعہ کی طرف اشارہ ہے۔

(۱۳)

عصرِ حاضر

چہ عصر است ایں کہ دیں فریادیِ اوست
ہزاراں بندہ در آزادیِ اوست
زروئے آدمیت رنگ و نم برد
غلط نقشے کہ از بہزادیِ اوست

نگاہش نقشبندِ کافری ہا
کمالِ صنعتِ او آذری ہا
حذر از حلقۂ بازارگانش
قمار است ایں ہمہ سوداگری ہا!

جوانان را بد آموز است این عصر
شب ابلیس را روز است این عصر
بدامانش مثالِ شعلہ پیچیم
کہ بے نور است و بے سوز است این عصر

مسلماں فقر و سلطانی بہم کرد
ضمیرش باقی و فانی بہم کرد
ولیکن الاماں از عصرِ حاضر
کہ سلطانی بہ شیطانی بہم کرد

چہ گویم رقصِ تو چون است و چون نیست
حشیش است این نشاطِ اندرون نیست
بہ تقلیدِ فرنگی پاے کوبی
بہ رگہاے تو آن طغیانِ خون نیست!

(۱۴)

برہمن

درِ صد فتنہ را بر خود کشادی
دو گامے رفتی و از پا فتادی
برہمن از بتان طاقِ خود آراست
تو قرآن را سرِ طاقے نہادی!

برہمن را نگویم ہیچ کارہ
کند سنگِ گراں را پارہ پارہ
نباید جز بہ زورِ دست و بازو
خدائے را تراشیدن ز خارہ!

نگہ دارد برہمن کارِ خود را
نمی گوید بہ کس اسرارِ خود را
بمن گوید کہ از تسبیح بگذر
بدوشِ خود برد زنّارِ خود را!

برہمن گفت برخیز از در غیر
ز یارانِ وطن ناید بہ جز خیر!
بیک مسجد دو ملّا می نگنجد
ز افسون بتاں گنجد بیک دیر!

(۱۵)

تعلیم

تب و تابے کہ باشد جاودانہ
سمندِ زندگی را تازیانہ
بہ فرزنداں بیاموز ایں تب و تاب
کتاب و مکتب افسون و فسانہ!

ز علم چارہ سازے بے گدازے
بسے خوشتر نگاہ پاک بازے
نکو تر از نگاہِ پاک بازے
دلے از ہر دو عالم بے نیازے

بہ آں مومن خدا کارے ندارد
کہ در تن جانِ بیدارے ندارد
ازاں از مکتبِ یاراں گریزم
جوانے خود نگہدارے ندارد

زمین گیر ایں کہ مردے کور چشمے
زبینائے غلط بینے نکوتر
زمین گیر ایں کہ نا دانے نکوکیش
ز دانشمند بے دینے نکوتر ا

ازاں فکرِ فلک پیما چہ حاصل
کہ گردِ ثابت و سیّارہ گردد
مثالِ پارۂ ابرے کہ از باد
بہ پہنائے فضا آوارہ گردد

ادب پیرایهٔ نادان و داناست
خوش آن کو از ادب خود را بیاراست
ندارم آن مسلمان زاده را دوست
که در دانش فزود و در ادب کاست

ترا نومیدی از طفلان روا نیست
چه پروا گر دماغ شان رسا نیست
بگو اے شیخ مکتب گر بدانی
که دل در سینهٔ شان هست یا نیست

به پورِ خویش دین و دانش آموز
که تابد چون مه و انجم نگینش
بدستِ او اگر دادی هنر را
یدِ بیضا است اندر آستینش

نوا از سینهٔ مرغِ چمن برد
ز خونِ لاله آن سوزِ کهن برد
باین مکتب باین دانش چه نازی
که نان در کف نداد و جان ز تن برد

خدایا وقتِ آں درویش خوش باد
کہ دلہا از دمش چوں غنچہ بکشاد
بہ طفلِ مکتب با ایں دعا گفت
پئے نانے بہ بندِ کس میفتاد!

کسے کو لا الٰہ را در گرہ بست
ز بندِ مکتب و ملّا بروں جست
بآں دین و بہ آں دانش مپرداز
کہ از ما می برد چشم و دل و دست

چو می بینی که رهزن کاروان کشت
چه پرسی کاروانی را چسان کشت
مباش ایمن ازان علمی که خوانی
که ازوی روح قومی میتوان کشت

جوانی خوش گلی رنگین کلاهی
نگاه او چو شیران بی پناهی
به مکتب علم میشی را بیاموخت
میسر نایدش برگ گیاهی!

شترا بچۂ او گفت در دشت
نمی بینم خدائے چار سو را
پدر گفت اے پسر چوں پا بلغزد
شتر ہم خویش را بیند ہم او را

(۱۶)

تلاش رزق

پریدن از سرِ بامے ببامے
نہ بخشد جرّہ بازاں را مقامے
ز نخچیرے کہ جز مشتے پرے نیست
ہماں بہتر کہ میری در کنامے

---

o اشارات ۔ شتررا الخ تلمیح ہے عربی ضرب المثل کی طرف الجمل لا یعرف الحق الا عند الزلق یعنے اونٹ خدا کو نہیں پہچانتا جب تک اس کا پاؤں نہ پھسلے
o کنام ـــــ باز کا گھونسلا

نگر خود را بچشم محرمانہ
نگاہِ ماست مارا تازیانہ
تلاشِ رزق ازاں دادند مارا
کہ باشد بہر کشودن را بہانہ

(۱۷)

نہنگ با بچۂ خویش

نہنگے بچۂ خود را چہ خوش گفت
بہ دینِ ما حرام آمد کرانہ
بہ موج آویز و از ساحل بہ پرہیز
ہمہ دریاست مارا آشیانہ

تو در دریا شدٖ او در برِ تست
بہ طوفاں در فتادن جوہرِ تست
چو یک دم از تلاطم ہا بیاسود
ہمیں دریائے تو غارتگرِ تست!

(۱۸)

خاتمہ

نہ از ساقی نہ از پیمانہ گفتم
حدیثِ عشقِ بیباکانہ گفتم
شنیدم آنچہ از پاکانِ اُمّت
ترا با شوخیٔ رندانہ گفتم

بخود باز آ و دامان دلے گیر
درونِ سینۂ خود منزلے گیر
بدہ ایں کشت را خونابۂ خویش
فشاندم دانہ من، تو حاصلے گیر!

حرم جز قبلۂ قلب و نظر نیست
طوافِ او طوافِ بام و در نیست
میانِ ما و بیت اللہ رمزیست
کہ جبریلِ امیں راہم خبر نیست!

حضورِ عالمِ انسانی

آدمیت احترامِ آدمی
با خبر شو از مقامِ آدمی

جاوید نامہ

حضورِ عالمِ انسانی

تمہید

(۱)

بیا ساقی بیار آں کہنہ مے را
جوان فرودیں کن پیرِ دے را
نوائے دہ کہ از فیضِ دمِ خویش
چو مشعل برفروزم چوبِ نے را

(۱)

یکے از حجرۂ خلوت بروں آئے
بباد صبحگاہی سینہ بکشائے
خروش ایں مقامِ رنگ و بو را
بقدرِ نالۂ مرغے بیفزائے

(۲)

زمانہ فتنہ ہا آورد و بگذشت
خساں را در بغل پرورد و بگذشت
دو صد بغداد را چنگیزیِ او
چو گورِ تیرہ بے جاں کرد و بگذشت!

بساکس اندۂ فردا کشیدند
کہ دی مردند و فردا را ندیدند!
خنک مرداں کہ در داماں امروز
ہزاراں تازہ تر ہنگامہ چیدند!

چو بلبل نالۂ زارے نداری
کہ در تن جان بیدارے نداری
دریں گلشن کہ گلچینی حلال است
تو زخمے از سرِ خارے نداری!

○ اشارات :- اندہ، مخفف ہے اندوہ کا
بساکس ..... الخ ، یہ شعر امیر خسرو کا ہے۔

بیا بر خویش پیچیدن بیاموز
بناخن سینه کاویدن بیاموز
اگر خواهی خدا را فاش بینی
خودی را فاش تر دیدن بیاموز

گله از سختی ایام بگذار
که سختی ناکشیده کم عیار است
نمی دانی که آب جویباران
اگر بر سنگ غلطد خوشگوار است

کبوتر بچۂ خود را چه خوش گفت
که نتوان زیست با خوئے حریری
اگر یاهُو زنی از مستیٔ شوق
کله را از سرِ شاهیں بگیری

فتادی از مقامِ کبریائی
حضورِ دوں نهاداں جبهه سائی
تو شاهینی ولیکن خویشتن را
نگیری تا به دامِ خود نیائی!

خوشا روزے کہ خود را باز گیری
ہمیں فقر است کو بخشد امیری
حیات جاوداں اندر یقین است
رہ تخمیں و ظن گیری بمیری!

تو ہم مثل من از خود در حجابی
خنک روزے کہ خود را باز یابی
مرا افگند اندیشۂ رزق
ترا افگند علم کتابی!

چه خوش گفت اشترے با کرهٔ خویش
خنک آں کس که داند کارِ خود را
بگیر از ما کهن صحرا نوردان
به پشتِ خویش بردن بارِ خود را

(۴)

مرا یاد است از دانائے افرنگ
بسا رازے که از بود و عدم گفت
ولیکن با تو گویم ایں دو حرفے
که با من پیر مردے از عجم گفت

الا اے کشتۂ نامحرمے چند
خریدی از پئے یک دل غمے چند
ز تا و یلاتِ ملّایاں نکوتر
نشستن با خود آگاہے دمے چند

(۵)

وجود است ایں کہ بینی یا نمود است
حکیم ما چہ مشکلہا کشود است
کتابے بر فنِ غوّاص بنوشت
ولیکن در دل دریا نبود است

به ضرب تیشه بشکن بیستون را
که فرصت اندک و گردون دورنگ است
حکیمان را درین اندیشه بگذار
شرر از تیشه خیزد یا ز سنگ است

منه از کف چراغ آرزو را
بدست آور مقام های و هو را
مشو در چارسوی این جهان گم
بخود باز آ و بشکن چارسو را

دل دریا سکون بیگانه از تست
بجیبش گوهر یک دانه از تست
تو ای موج اضطراب خود نگهدار
که دریا را متاع خانه از تست

دو گیتی را بخود باید کشیدن
نباید از حضور خود رمیدن
بنور دوش بین امروز خود را
ز دوش امروز را نتوان بریدن

بما اے لالہ خود را وا نمودی
نقاب از چہرۂ زیبا کشودی
ترا چوں بر دمیدی لالہ گفتند
بشاخ اندر چساں بودی؟ چہ بودی؟

(۶)

نگردد مرد از رنج و غم و درد
ز دوراں کم نشیند بر دلش گرد
قیاس او را مکن از گریۂ خویش
کہ ہست از سوز و مستی گریۂ مرد!

نپنداری که مرد امتحان مرد
نمیرد گرچه زیر آسمان مرد
ترا شایاں چنیں مرگ است ورنہ
ز ہر مرگے کہ خواہی می تواں مُرد

اگر خاک تو از جاں محرمے نیست
بستان تو ہم از نیساں نمے نیست
ز غم آزاد شو دم را نگہ دار
کہ اندر سینۂ پر دم غمے نیست

پریشاں ہر دم ما از غمے چند
شریک ہر غمے نا محرمے چند
ولیکن طرح فردائے تواں ریخت
اگر دانی بہائے ایں دمے چند

جوانمردے کہ دل با خویشتن بست
رود در بحر و دریا ایمن از شکست
نگہ را جلوۂ مستی ہا حلال است
ولے باید نگہ داری دل و دست

ازاں غم ہا دلِ ما دردمند است
کہ اصلِ او ازیں خاکِ نژند است
من و تو زاں غمِ شیریں ندانیم
کہ اصلِ او ز افکارِ بلند است

مگو با من خدائے ما چنیں کرد
کہ شستن میتواں از دامنش گرد
تہ و بالا کن ایں عالم کہ دروے
قمارے می برد نامرد از مرد!

برون کن کینہ را از سینۂ خویش
کہ دودِ خانہ از روزن برون بہ
ز کشتِ دل بدہ کس را خراجے
مشو اے دہ خدا غارت گرِ دہ

سحرہا در گریبانِ شبِ اوست
دو گیتی را فروغ از کوکبِ اوست
نشانِ مردِ حق دیگر چہ گویم
چو مرگ آید تبسم بر لبِ اوست

(۷)

بہ بادِ صبحدم شبنم بنالید
کہ دارم از تو امیدِ نگاہے
دلم افسردہ شد از صحبتِ گل
چناں بگذر کہ ریزم برگیاہے!

(۸)

دل

دل آں بحر است کو ساحل نورزد
نہنگ از ہیبتِ موجش بہ لرزد
ازاں سیلے کہ صد ہامون بگیرد
فلک با یک حبابِ او نیرزد

دلِ ما آتش و تن موجِ دودش
تپیدن دمبدم سازِ وجودش
بذکرِ نیم شب جمعیتِ او
چو سیمابے که بندد چوبِ عودش

زمانه کارِ او را می برد پیش
که مردِ خود نگهدار است درویش
همیں فقر است و سلطانی که دل را
نگه داری چو دریا گوہرِ خویش!

نہ نیروئے خودی را آزمودے
نہ بند از دست و پائے خود کشودے
خرد زنجیر بودے آدمی را
اگر در سینۂ او دل نبودے

تو می گوئی کہ دل از خاک و خون است
گرفتار طلسم کاف و نون است
دل ما گرچہ اندر سینۂ ماست
ولیکن از جہانِ ما برون است

جہانِ مہر و مہ زنّاری اوست
گشادِ ہر گرہ از زاری اوست
پیامے دہ زمینِ ہندوستاں را
غلام آزاد از بیداری اوست

من و تو کشتِ یزداں حاصل است این
عروسِ زندگی را محمل است این
غبارِ راہ شد دانائے اسرار
نہ پنداری کہ عقل است این دل است این

گہے جویندہ حسنِ غریبے
خطیبے! منبرِ او از صلیبے!
گہے سلطان با خیل و سپاہے
ولے از دولتِ خود بے نصیبے

جہانِ دل جہانِ رنگ و بو نیست
درو پست و بلند و کاخ و کو نیست
زمین و آسمان و چار سو نیست
دریں عالم بجز اللہ ھو نیست!

نگہ دید و خرد پیمانہ آورد
کہ پیماید جہان چار سو را
مے آشامے کہ دل گردند باہمش
بجویش اندر کشید این رنگ و بو را

محبت چیست؟ تاثیر نگاہیست
چہ شیرین زخمے از تیر نگاہیست
بصید دل روی؟ ترکش بینداز
کہ این نخچیر نخچیر نگاہیست

(۹)

خودی

خودی روشن ز نورِ کبریائی است
رسائی ہائے او از نارسائی است
جدائی از مقاماتِ وصالش
وصالش از مقامات جدائی است

چو قومے درگذشت از گفتگوہا
ز خاکِ او بروید آرزوہا
خودی از آرزو شمشیر گردد
دمِ او رنگ ہا بُرّد زرہ ہا

خودی را از وجودِ حق وجودے
خودی را از نمودِ حق نمودے
نمی دانم کہ ایں تابندہ گوہر
کجا بودے اگر دریا نبودے

دلے چوں صحبتِ گل می پذیرد
ہماندم لذتِ خواہش بگیرد
شود بیدار چوں منِ آفریند
چو منِ محکم تن گردد و میرد

وصالِ ما وصال اندر فراق است
کشودِ این گره غیر از نظر نیست
گهر گم گشتهٔ آغوشِ دریاست
ولیکن آبِ بحر آبِ گهر نیست!

کفِ خاکے کہ دارم از درِ اوست
گل و ریحانم از ابرِ ترِ اوست
نہ من را می‌شناسم من نہ او را
ولے دانم کہ من اندر برِ اوست

(۱۰)

جبر و اختیار

یقیں دانم کہ روزے حضرتِ او
ترازوے نہد ایں کاخ و کو را
ازاں ترسم کہ فردائے قیامت
نہ ما را سازگار آید نہ او را

بہ رومہ گفت با من راہب پیر
کہ دارم نکتۂ از من فراگیر
کند ہر قوم پیدا مرگ خود را
ترا تقدیر و ما را گشت تدبیر

(۱۱)

موت

شنیدم مرگ با یزداں چنیں گفت
چہ بے نم چشمِ آں کز گل بزاید
چو جانِ او بگیرم شرمسارم
ولے او را ز مردن عار ناید!

ثباتش دہ کہ میرِ شش جہات است
بدستِ او زمامِ کائنات است
نگردد شرمسار از خواریِ مرگ
کہ نا محرم ز ناموسِ حیات است

(۱۲)

بگو ابلیس را

بگو ابلیس را از من پیامے
تپیدن تا کجا در زیر دامے
مرا این خاکدانے خوش نیاید
کہ صبحش نیست جز تمہیدِ شامے

جہاں تا از عدم بیروں کشیدند
ضمیرش سرد و بے ہنگامہ دیدند
بغیر از جانِ ما سوزے کجا بود
ترا از آتشِ ما آفریدند

جدائی شوق را روشن بصر کرد
جدائی شوق را جوئندہ تر کرد
نمیدانم کہ احوالِ تو چون است
مرا ایں آب و گل از من خبر کرد

ترا از آستاں خود براندند
رجیم و کافر و طاغوت خواندند
من از صبح ازل در پیچ و تابم
از آں خارے کہ اندر دل نشاندند

تو می دانی صواب و ناصوابم
نروید دانه از کشت خرابم
نکردی سجده و از دردمندی
بخود گیری گناهِ بے حسابم!

بیا تا نرد را شاہانہ بازیم
جہان چار سو را درگدازیم
بافسونِ ہنر از برگ کاہش
بہشتے این سوئے گردوں بسازیم

۱۳
ابلیس خاکی و ابلیس ناری

فسادِ عصرِ حاضر آشکار است
سپہر از زشتیٔ او شرمسار است
اگر پیدا کنی ذوقِ نگاہے
دو صد شیطاں ترا خدمتگذار است

به ہر کو رہزنان چشم و گوش اند
که دل تاراج دلہا سخت کوش اند
گراں قیمت گناہے با پشیزے!
که ایں سوداگراں ارزاں فروش اند!

چہ شیطانے خراشش وا نگوئے
کند چشم ترا کور از فسونے
من او را مردہ شیطانے شمارم
کہ گیرد چوں تو نخچیر زبونے!

چہ زہرابے کہ در پیمانۂ اوست
کشد جاں را و تن بیگانۂ اوست
تو بینی حلقۂ دامے کہ پیداست
نہ آں دامے کہ اندر دانۂ اوست!

بشر تا از مقامِ خود فتاد است
بقدرِ محکمی او را کشاد است
گنہ ہم می شود بے لذت و سرد
اگر ابلیسِ تو خاکی نہاد است

مشو نخچیرِ ابلیسانِ ایں عصر
خساں را غمزۂ شاں سازگار است
اصیلاں را ہماں ابلیس خوشتر
کہ یزداں دیدہ و کامل عیار است

حریف ضرب او مرد تمام است
کہ آں آتش نسب والا مقام است
نہ ہر خاکی سزاوارِ تیغ اوست
کہ صید لاغرے بر شیر حرام است

ز فہم دوں نہاداں گرچہ دور است
ولے ایں نکتہ را گفتن ضرور است
بہ ایں نوزادۂ ابلیساں نازد
گنہگارے کہ طبع او غیور است

بہ یارانِ طریق

بیا تا کارِ ایں اُمّت بسازیم
قمارِ زندگی مردانہ بازیم!
چناں نالیم اندر مسجدِ شہر
کہ دل در سینۂ مُلّا گدازیم!

(۱)

قلندر جرّہ بازِ آسمانہا
بہ بالِ او سبک گردد گرانہا
فضائے نیلگوں نخچیر گاہش
نمیگردد بگردِ آشیانہا!

ز جانم نغمۂ اللّٰہ ھُو ریخت
چو گرد از رختِ ہستی چارسو ریخت
بگیر از دستِ من سازے کہ تارش
ز سوزِ زخمہ چوں اشکم فرو ریخت

چو اشک اندر دلِ فطرت تپیدم
تپیدم تا بچشمِ او رسیدم
درخشِ من زِ فرِّ کاہش تواں دید
کہ من بر برگِ کاہے کم چکیدم

مرا از منطق آید بوئے خامی
دلیل او دلیلِ ناتمامی
برویم بستہ درہا را کشاید
دو بیت از پیر رومی یا ز جامی

بیا از من بگیر آں دیرسالہ
کہ بخشد روح با خاکِ پیالہ
اگر آتش دہی از شیشۂ من
قدِ آدم بروید شاخِ لالہ

بدستِ من ہماں دیرینہ چنگ است
درو نقش لالہ ہائے رنگ رنگ است
ولے بنوازمش با ناخنِ شیر
کہ او را تار از رگ ہائے سنگ است

بگو از من بہ پرویزانِ ایں عصر
نہ فرہادم کہ گیرم تیشہ در دست
ز خارے کو خلد در سینۂ من
دلِ صد بیستوں را می تواں خست

فقیرم ساز و سامانم نگاہیست
بچشمم کوہ یاراں برگ کاہیست
زمن گیر ایں کہ زاغ دخمہ ہستم
ازاں بازے کہ دست آموز شاہیست

درِ دل را بروئے کس نہ بستم
نہ از خویشاں نہ از یاراں گسستم
نشیمن ساختم در سینۂ خویش
نہ ایں چرخ گرداں خوش نشستم

اشارات: دخمہ ' پارسیوں کا مرگھٹ۔

درین گلشن ندارم آب و جاهے
نصیبم نے قبائے نے کلاہے
مرا گلچیں بدآموزِ چمن خواند
که دادم چشمِ نرگس را نگاہے!

دو صد دانا درین محفل سخن گفت
سخن نازک تر از برگِ سمن گفت
ولے با من بگو آں دیده ور کیست
که خارے دید و احوالِ چمن گفت!

ندانم نکتہ ہائے علم و فن را
مقامے دیگرے دادم سخن را
میانِ کارواں سوز و سرورم
سبک پے کرد پیرانِ کہن را!

نہ پنداری کہ مرغ صبح خوانم
بجز آہ و فغاں چیزے ندانم
مدہ از دست دامانم کہ یابی
کلیدِ باغ را در آشیانم!

بچشم من جہاں جز رہگذر نیست
ہزاراں رہرو و یک ہمسفر نیست
گذشتم از ہجوم خویش و پیوند
کہ از خویشاں کسے بیگانہ تر نیست

بایں نابودمندی بودن آموز
بہائے خویش را افزودن آموز
بیفت اندر محیط نغمۂ من
بطوفانم چو دُر آسودن آموز

کہن پروردۂ ایں خاکدانم
ولے از منزلِ خود دل گرانم
دمیدم گرچہ از فیضِ نمِ او
زمیں را آسمانِ خود ندانم!

ندانی تا نہ باشی محرمِ مرد
کہ دلہا زندہ گردد از دمِ مرد
نگہدارد ز آہ و نالہ خود را
کہ خود دار است چوں مرداں غمِ مرد!

نگاہے آفریں جاں در بدن بیں
بشاخِ نا دمیدہ یاسمن بیں
دگر نہ مثلِ تیرے در کمانے
ہدف را با نگاہِ تیر زن بیں

خرد بیگانۂ ذوقِ یقین است
قمارِ علم و حکمت بدنشین است!
دو صد بوحامد و رازی نیرزد
بنادانے کہ چشمش راہ بیں است!

قماش و نقرہ و لعل و گہر چیست؟
غلامِ خوش گل و زریں کمر چیست؟
چو یزداں از دو گیتی بے نیازند
دگر سرمایۂ اہلِ ہنر چیست؟

خودی را نشۂ من عینِ ہوش است
ازاں میخانۂ من کم خروش است
مئے من گرچہ ناصاف است درکش
کہ ایں تہ جرعۂ خمہائے دوش است!

ترا با خرقہ و عمّامہ کارے
من از خود یافتم بوئے نگارے
ہمیں یک چوبِ نَے سرمایۂ من
نہ چوبِ منبرے نے چوبِ دارے

چو دیدم جوہرِ آئینۂ خویش
گرفتم خلوت اندر سینۂ خویش
ازیں دانشورانِ کور و بے ذوق
رمیدم با غمِ دیرینۂ خویش!

چو رخت خویش بر بستم ازیں خاک
ہمہ گفتند با ما آشنا بود!
ولیکن کس ندانست ایں مسافر
چہ گفت و با کہ گفت و از کجا بود!

(۲)

اگر دانا دل و صافی ضمیر است
فقیرے با تہی دستی امیر است
بدوش منعم بے دین و دانش
قبائے نیست پالانِ حریر است

(۳)

سجودے آوری دارا و جم را
مکن اے بے خبر رسوا حرم را
مبر پیش فرنگی حاجت خویش
ز طاقِ دل فرو ریز ایں صنم را

شنیدم بیتکے از مردِ پیرے
کہن فرزانۂ روشن ضمیرے
اگر خود را ابنا داری نگہ داشت
دو گیتی را بگیرد آں فقیرے

نہاں اندر دو حرفے سرّ کار است
مقامِ عشق منبر نیست، دار است
براہیماں ز نمرودان نترسند
کہ عودِ خام را آتش عیار است

مجو اے لالہ از کس غمگساری
چو من خواہ از درون خویش یاری
بہر بادے کہ آید سینہ بکشائے
نگہ دار آں کہن داغے کہ داری

زپیرے یاد دارم ایں دو اندرز
نباید جز بجان خویشتن زیست
گریز از پیش آں مردِ فرو دست
کہ جانِ خود گرو کرد و بہ تن زیست!
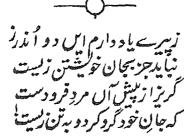
بساحلِ گفت موجِ بیقرارے
بفرعونے کنم خود را عیارے
گہے بر خویش می پیچم چو مارے
گہے رقصم بہ ذوقِ انتظارے

اگر ایں آب و جاہے از فرنگ است
جبینِ خود منہ جز بر درِ او
سریں را ہم بہ چوبش دہ کہ آخر
حقے دارد بہ خر پالاں گرِ او

فرنگی را دلے زیرِ نگیں نیست
متاعِ او ہمہ ملک است، دیں نیست
خداوندے کہ در طوفِ حریمش
صد ابلیس است و یک روح الامیں نیست

(۴)

من و تو از دل و دیں نا امیدیم
چو بوئے گل ز اصل خود رمیدیم
دلِ ما مرد و دیں از مرد نش بود
دو تا مرگے بیک سودا خریدیم

مسلمانے کہ داند رمزِ دیں را
نساید پیشِ غیر اللہ جبیں را
اگر گردوں بہ کامِ او نہ گردد
بکامِ خود بگرداند زمیں را!

دلِ بیگانہ خو زین خاکدان نیست
شب و روزش ز دورِ آسمان نیست
تو خود وقتِ قیامِ خویش دریاب
نمازِ عشق و مستی را اذان نیست

مقامِ شوق بے صدق و یقین نیست
یقین بے صحبتِ روح الامین نیست
گر از صدق و یقین داری نصیبے
قدم بیباک نہ، کس در کمین نیست!

مسلماں را ہمیں عرفان و ادراک
کہ در خود فاش بیند رمزِ لولاکؔ
خدا اندر قیاسِ ما نہ گنجد
شناس آں را کہ گوید ما عرفناکؔ

بہ افرنگی بتاں خود را سپردی
چہ نامردانہ در بتخانہ مردی
خرد بیگانۂ دل، سینہ بے سوز
کہ از تاکِ نیاگاں مے نخوردی

ؔ اشارات۔ لولاک: تلمیح بحدیث لولاک لما خلقت الافلاک۔
ماعرفناک، ما عرفناک حق معرفتک

نہ ہر کس خود نگر و ہم خود گداز است
نہ ہر کس مست ناز اندر نیاز است
قبائے لا الہ خونیں قبائے است
کہ بر بالائے نامرداں دراز است!

بسوز مومن از سوز وجودش
کشود ہر چہ بستند از کشودش
جلال کبریائی در قیامش
جمال بندگی اندر سجودش!

چه پرسی از نمازِ عاشقانه
رکوعش چوں سجودش محرمانه
تب و تاب یکے اللہ اکبر
نگنجد در نمازِ پنجگانه

دو گیتی را صلا از قراُتِ اوست
مسلماں لایموت از رکعت اوست
ندانم کشتۂ ایں عصرِ بے سوز
قیامت ہا کہ در قد قامت اوست

ف اشارات :- صلا - دعوت
لایموت :- زندہ جاوید-

(۵)

فرنگ آئینِ رزّاقی بداند
به این بخشد از و و امی ستاند
به شیطاں آنچناں روزی رساند
که یزداں اندراں حیراں بماند

چه حاجت طول دادن داستاں را
بحرفے گویم اسرارِ نہاں را
جہان خویش با سوداگراں داد
چه داند لامکاں قدر مکاں را

بہشتے بہرِ پاکانِ حرم ہست
بہشتے بہرِ اربابِ ہمم ہست
بگو ہندی مسلماں را کہ خوش باش
بہشتے فی سبیل اللہ ہم ہست!

(۶)

قلندر میل تقریرے ندارد
بجز این نکتہ اکسیرے ندارد
ازاں کشتِ خرابے حاصلے نیست
کہ آب از خونِ شبیرے ندارد

اردو نظمیں

ابلیس کی مجلسِ شوریٰ

۱۹۳۶ء

ابلیس

یہ عناصر کا پرانا کھیل! یہ دُنیائے دُوں!
ساکنانِ عرشِ اعظم کی تمناؤں کا خوں!

اس کی بربادی پہ آج آمادہ ہے وہ کارساز
جس نے اس کا نام رکھا تھا جہانِ کاف و نوں
میں نے دکھلایا فرنگی کو ملوکیت کا خواب
میں نے توڑا مسجد و دیر و کلیسا کا فسوں
میں نے ناداروں کو سکھلایا سبق تقدیر کا
میں نے منعم کو دیا سرمایہ داری کا جنوں
کون کر سکتا ہے اس کی آتشِ سوزاں کو سرد
جس کے ہنگاموں میں ہو ابلیس کا سوزِ دروں
جس کی شاخیں ہوں ہماری آبیاری سے بلند
کون کر سکتا ہے اس نخلِ کہن کو سرنگوں؟

پہلا مشیر

اس میں کیا شک ہے کہ محکم ہے یہ ابلیسی نظام
پختہ تر اس سے ہوئے خوئے غلامی میں عوام
ہے ازل سے ان غریبوں کے مقدر میں سجود
ان کی فطرت کا تقاضا ہے نمازِ بے قیام
آرزو اول تو پیدا ہو نہیں سکتی کہیں
ہو کہیں پیدا تو مر جاتی ہے یا رہتی ہے خام!
یہ ہماری سعیِ پیہم کی کرامت ہے کہ آج
صوفی و مُلّا ملوکیت کے بندے ہیں تمام!

طبعِ مشرق کے لئے موزوں یہی افیون تھی
ورنہ قوالی سے کچھ کمتر نہیں علمِ کلام
ہے طواف و حج کا ہنگامہ اگر باقی تو کیا
کُند ہو کر رہ گئی مومن کی تیغِ بے نیام
کس کی نومیدی پہ حجت ہے یہ فرمانِ جدید؟
ہے جہاد اس دور میں مردِ مسلماں پر حرام!

دوسرا مشیر

خیر ہے سلطانیٔ جمہور کا غوغا کہ شر؟
تو جہاں کے تازہ فتنوں سے نہیں ہے با خبر!

پہلا مشیر

ہوں، مگر میری جہاں بینی بتاتی ہے مجھے
جو ملوکیت کا اک پردہ ہو کیا اس سے خطر
ہم نے خود شاہی کو پہنایا ہے جمہوری لباس
جب ذرا آدم ہوا ہے خود شناس و خود نگر
کاروبارِ شہریاری کی حقیقت اور ہے
یہ وجودِ میر و سلطاں پر نہیں ہے منحصر
مجلسِ ملت ہو یا پرویز کا دربار ہو
ہے وہ سلطاں غیر کی کھیتی پہ ہو جس کی نظر

تو نے کیا دیکھا نہیں مغرب کا جمہوری نظام؟
چہرہ روشن، اندروں چنگیز سے تاریک تر!

تیسرا مشیر

روحِ سلطانی رہے باقی تو پھر کیا اضطراب؟
ہے مگر کیا اس یہودی کی شرارت کا جواب؟
وہ کلیم بے تجلی! وہ مسیح بے صلیب!
نیست پیغمبر و لیکن در بغل دارد کتاب!
کیا بتاؤں کیا ہے کافر کی نگاہِ پردہ سوز
مشرق و مغرب کی قوموں کیلئے روزِ حساب!

اس سے بڑھ کر اور کیا ہوگا طبیعت کا فساد
توڑ دی بندوں نے آقاؤں کے خیموں کی طناب!

چوتھا مشیر

توڑ اس کا رومۃ الکبریٰ کے ایوانوں میں دیکھ
آلِ سیزر کو دکھایا ہم نے پھر سیزر کا خواب
کون بحرِ روم کی موجوں سے ہے لپٹا ہوا
گاہ بالد چوں صنوبر گاہ نالد چوں رباب!

تیسرا مشیر

میں تو اس کی عاقبت بینی کا کچھ قائل نہیں
جس نے افرنگی سیاست کو کیا یوں بے حجاب

پانچواں مشیر

ابلیس کو مخاطب کرکے

اے ترے سوزِ نفس سے کارِ عالم استوار
تو نے جب چاہا کیا ہر پردگی کو آشکار
آب و گِل تیری حرارت سے جہانِ سوز و ساز
ابلہِ جنت تری تعلیم سے دانائے کار

تجھ سے بڑھ کر فطرتِ آدم کا وہ محرم نہیں

سادہ دل بندوں میں جو مشہور ہے پروردگار

کام تھا جن کا فقط تقدیس و تسبیح و طواف

تیری غیرت سے ابد تک سرنگوں و شرمسار

گرچہ ہیں تیرے مرید افرنگ کے ساحر تمام

اب مجھے ان کی فراست پر نہیں ہے اعتبار

وہ یہودی فتنہ گر وہ روحِ مزدک کا بروز

ہر قبا ہونے کو ہے اس کے جنوں سے تار تار

زاغِ دشتی ہو رہا ہے ہمسرِ شاہین و چرغ

کتنی سرعت سے بدلتا ہے مزاجِ روزگار

چھا گئی آشفتہ ہو کر وسعتِ افلاک پر
جس کو نادانی سے ہم سمجھے تھے اک مشتِ غبار
فتنۂ فردا کی ہیبت کا یہ عالم ہے کہ آج
کانپتے ہیں کوہسار و مرغزار و جوئبار
میرے آقا وہ جہاں زیر و زبر ہونے کو ہے
جس جہاں کا ہے فقط تیری سیادت پر مدار

ابلیس

اپنے مشیروں سے

ہے مرے دستِ تصرف میں جہانِ رنگ و بو
کیا زمیں کیا مہر و مہ کیا آسمانِ تو بتو

دیکھ لیں گے اپنی آنکھوں سے تماشا غرب و شرق
میں نے جب گرما دیا اقوامِ یورپ کا لہو
کیا امامانِ سیاست، کیا کلیسا کے شیوخ
سب کو دیوانہ بنا سکتی ہے میری ایک ہُو
کارگاہِ شیشہ جو ناداں سمجھتا ہے اسے
توڑ کر دیکھے تو اس تہذیب کے جام و سبو
دستِ فطرت نے کیا ہے جن گریبانوں کو چاک
مزدکی منطق کی سوزن سے نہیں ہوتے رفو
کب ڈرا سکتے ہیں مجھ کو اشتراکی کوچہ گرد
یہ پریشاں روزگار، آشفتہ مغز، آشفتہ مُو

ہے اگر مجھ کو خطر کوئی تو اُس امت سے ہے
جس کی خاکستر میں ہے اب تک شرارِ آرزو
خال خال اس قوم میں اب تک نظر آتے ہیں وہ
کرتے ہیں اشکِ سحر گاہی سے جو ظالم وضو
جانتا ہے جس پہ روشن باطنِ ایام ہے
مزدکیت فتنۂ فردا نہیں اسلام ہے

۲

جانتا ہوں میں یہ اُمت حاملِ قرآں نہیں
ہے وہی سرمایہ داری بندۂ مومن کا دیں

جانتا ہوں میں کہ مشرق کی اندھیری رات میں
بے یدِ بیضا ہے پیرانِ حرم کی آستیں
عصرِ حاضر کے تقاضاؤں سے ہے لیکن یہ خوف
ہو نہ جائے آشکارا شرعِ پیغمبر کہیں
الحذر آئینِ پیغمبر سے سو بار الحذر
حافظِ ناموسِ زن، مرد آزما، مرد آفریں
موت کا پیغام ہر نوعِ غلامی کے لیے
نے کوئی فغفور و خاقاں نے فقیرِ رہ نشیں
کرتا ہے دولت کو ہر آلودگی سے پاک و صاف
منعموں کو مال و دولت کا بناتا ہے امیں

اس سے بڑھ کر اور کیا فکر و عمل کا انقلاب!
پادشاہوں کی نہیں، اللہ کی ہے یہ زمیں!
چشمِ عالم سے رہے پوشیدہ یہ آئیں تو خوب
یہ غنیمت ہے کہ خود مومن ہے محرومِ یقیں!
ہے یہی بہتر الٰہیات میں الجھا رہے
یہ کتاب اللہ کی تاویلات میں الجھا رہے

۳

توڑ ڈالیں جس کی تکبیریں طلسمِ شش جہات
ہو نہ روشن اس خدا اندیش کی تاریک رات!

ابن مریم مر گیا یا زندۂ جاوید ہے؟
ہیں صفاتِ ذاتِ حق، حق سے جدا یا عینِ ذات؟

آنے والے سے مسیحِ ناصری مقصود ہے
یا مجدّد جس میں ہوں فرزندِ مریم کے صفات؟

ہیں کلام اللہ کے الفاظ حادث یا قدیم
اُمّتِ مرحوم کی ہے کس عقیدے میں نجات؟

کیا مسلماں کے لئے کافی نہیں اس دور میں
یہ الٰہیات کے ترشے ہوئے لات و منات؟

تم اسے بیگانہ رکھو عالمِ کردار سے
تا بساطِ زندگی میں اس کے سب مُہرے ہوں مات

خیر اسی میں ہے قیامت تک رہے مومن غلام
چھوڑ کر اوروں کی خاطر یہ جہانِ بے ثبات
ہے وہی شعر و تصوف اس کے حق میں خوب تر
جو چھپا دے اس کی آنکھوں سے تماشائے حیات
ہر نفس ڈرتا ہوں اس امت کی بیداری سے میں
ہے حقیقت جس کے دیں کی احتسابِ کائنات
مست رکھو ذکر و فکرِ صبحگاہی میں اسے
پختہ تر کر دو مزاجِ خانقاہی میں اسے

بڈھے بلوچ کی نصیحت بیٹے کو

ہو تیرے بیاباں کی ہوا تجھ کو گوارا
اس دشت سے بہتر ہے نہ دلی نہ بخارا
جس سمت میں چاہے صفتِ سیلِ رواں چل
وادی یہ ہماری ہے وہ صحرا بھی ہمارا
غیرت ہے بڑی چیز جہانِ تگ و دو میں
پہناتی ہے درویش کو تاجِ سرِ دارا
حاصل کسی کامل سے یہ پوشیدہ ہنر کر
کہتے ہیں کہ شیشہ کو بنا سکتے ہیں خارا

افراد کے ہاتھوں میں ہے اقوام کی تقدیر
ہر فرد ہے ملت کے مقدر کا ستارا

محروم رہا دولتِ دریا سے وہ غواص
کرتا نہیں جو صحبتِ ساحل سے کنارا

دیں ہاتھ سے دے کر اگر آزاد ہو ملت
ہے ایسی تجارت میں مسلماں کا خسارا

دنیا کو ہے پھر معرکۂ روح و بدن پیش
تہذیب نے پھر اپنے درندوں کو ابھارا

اللہ کو پامردیٔ مومن پہ بھروسا
ابلیس کو یورپ کی مشینوں کا سہارا

تقدیرِ اُمم کیا ہے؟ کوئی کہہ نہیں سکتا
مومن کی فراست ہو تو کافی ہے اشارا
اخلاص عمل مانگ نیا گانِ کہن سے
شاہاں چہ عجب گر بنوازند گدا را!

تصویر و مُصَوِّر

تصویر

کہا تصویر نے تصویر گر سے
نمائش ہے مری تیرے ہنر سے

ولیکن کس قدر نامنصفی ہے
کہ تو پوشیدہ ہو میری نظر سے

مصوّر

گراں ہے چشمِ بینا دیدہ ور پر
جہاں بینی سے کیا گزری شرر پر!
نظر درد و غم و سوز و تب و تاب
تو اے ناداں قناعت کر خبر پر!

تصویر

خبر، عقل و خرد کی ناتوانی
نظر، دل کی حیاتِ جاودانی

نہیں ہے اس زمانے کی تگ و تاز
سزاوارِ حدیثِ لَن ترانی

مصوّر

تو ہے میرے کمالاتِ ہنر سے
نہ ہو نومید اپنے نقش گر سے
مرے دیدار کی ہے اک یہی شرط
کہ تو پنہاں نہ ہو اپنی نظر سے!

عالمِ برزخ

مُردہ اپنی قبر سے

کیا شے ہے؟ کس امروز کا فردا ہے قیامت؟
اے میرے شبستانِ کہن! کیا ہے قیامت؟

قبر

اے مُردۂ صد سالہ! تجھے کیا نہیں معلوم؟
ہر موت کا پوشیدہ تقاضا ہے قیامت!

مُردہ

جس موت کا پوشیدہ تقاضا ہے قیامت
اس موت کے پھندے میں گرفتار نہیں میں
ہر چند کہ ہوں مردۂ صد سالہ و لیکن
ظلمت کدۂ خاک سے بیزار نہیں میں
ہو رُوح پھر اک بار سوار بدن زار
ایسی ہے قیامت تو خریدار نہیں میں

صدائے غیب

نے نصیب مار و کژدم نے نصیب دام و دد
ہے فقط محکوم قوموں کیلئے مرگ ابد
بانگ اسرافیل ان کو زندہ کر سکتی نہیں
روح سے تھا زندگی میں بھی تہی جن کا جسد
مر کے جی اٹھنا فقط آزاد مردوں کا ہے کام
گرچہ ہر ذی روح کی منزل ہے آغوش لحد

قبر

اپنے مُردہ سے

آہ ظالم! تو جہاں میں بندۂ محکوم تھا؟
میں نہ سمجھی تھی کہ ہے کیوں خاک میری سوزناک
تیری میت سے مری تاریکیاں تاریک تر
تیری میت سے زمیں کا پردۂ ناموس چاک!
الحذر محکوم کی میت سے سو بار الحذر
اے سرافیل! اے خدائے کائنات! اے جانِ پاک!

صدائے غیب

گرچہ برہم ہے قیامت سے نظامِ ہست و بود
ہیں اسی آشوب سے بے پردہ اسرارِ وجود

زلزلے سے کوہ و در اُڑتے ہیں مانندِ سحاب
زلزلے سے وادیوں میں تازہ چشموں کی نمود

ہر نئی تعمیر کو لازم ہے تخریبِ تمام
ہے اسی میں مشکلاتِ زندگانی کی کشود

زمین

آہ یہ مرگِ دوام! آہ یہ رزمِ حیات!
ختم بھی ہو گی کبھی کشمکشِ کائنات!
عقل کو ملتی نہیں اپنے بتوں سے نجات!
عارف و عامی تمام بندۂ لات و منات!
خوار ہوا کس قدر آدمِ یزداں صفات!
قلب و نظر پر گراں ایسے جہاں کا ثبات!

کیوں نہیں ہوتی سحر حضرتِ انساں کی رات؟

معزول شہنشاہ

ہو مبارک اس شہنشاہِ نکو فرجام کو
جس کی قربانی سے اسرارِ ملوکیت ہیں فاش
شاہ ہے برطانوی مندر میں اک مٹی کا بت
جس کو کر سکتے ہیں جب چاہیں پجاری پاش پاش
ہے یہ مشک آمیز افیوں ہم غلاموں کے لئے
ساحرِ انگلیس! ما را خواجۂ دیگر تراش!

دوزخی کی مناجات

اس دیر کہن میں ہیں غرض مند پجاری
رنجیدہ بتوں سے ہوں تو کرتے ہیں خدا یاد

پوجا بھی ہے بے سود نمازیں بھی ہیں بے سود
قسمت ہے غریبوں کی وہی نالہ و فریاد

ہیں گرچہ بلندی میں عمارات فلک بوس
ہر شہر حقیقت میں ہے ویرانۂ آباد

تیشے کی کوئی گردش تقدیر تو دیکھے
سیراب ہے پرویز جگر تشنہ ہے فرہاد

یہ علم، یہ حکمت، یہ سیاست، یہ تجارت
جو کچھ ہے، وہ ہے فکرِ ملوکانہ کی ایجاد!
اللہ! ترا شکر کہ یہ خطّۂ پرسوز
سوداگرِ یورپ کی غلامی سے ہے آزاد!

مسعُود مرحُوم

یہ مہر و مہ، یہ ستارے، یہ آسمانِ کبود
کسے خبر کہ یہ عالم عدم ہے یا کہ وجود!
خیالِ جادہ و منزل فسانہ و افسوں
کہ زندگی ہے سراپا رحیلِ بے مقصود!

رہی نہ آہ زمانے کے ہاتھ سے باقی
وہ یادگارِ کمالاتِ احمد و محمود!
زوالِ علم و ہنر مرگِ ناگہاں اس کی
وہ کارواں کا متاعِ گراں بہا مسعود!
مجھے رلاتی ہے اہلِ جہاں کی بیدردی
فغانِ مرغِ سحرخواں کو جانتے ہیں سرود!
نہ کہہ کہ صبر میں پنہاں ہے چارۂ غمِ دوست
نہ کہہ کہ صبر معمائے موت کی ہے کشود!

دلے کہ عاشق و صابر بود مگر سنگ است
ز عشق تا بہ صبوری ہزار فرسنگ است

(سعدیؒ)

نہ مجھ سے پوچھ کہ عمرِ گریز پا کیا ہے
کسے خبر کہ یہ نیرنگ و سیمیا کیا ہے
ہوا جو خاک سے پیدا وہ خاک میں مستور
مگر یہ غیبتِ صغریٰ ہے یا فنا؟ کیا ہے؟
غبارِ راہ کو بخشا گیا ہے ذوقِ جمال
خرد بتا نہیں سکتی کہ مدعا کیا ہے
دل و نظر بھی اسی آب و گل کے ہیں اعجاز
نہیں تو حضرتِ انساں کی انتہا کیا ہے؟
جہاں کی روحِ رواں لَا اِلٰہَ اِلّا ھُو
مسیح و میخ و چلیپا یہ ماجرا کیا ہے؟

قصاص خون تمنا کا مانگیے کس سے
گناہگار ہے کون اور خوں بہا کیا ہے؟

ہمیں مشو کہ بہ بند جہاں گرفتاریم
طلسم ہا شکند آں دلے کہ ما داریم

خودی ہے زندہ تو ہے موت اک مقامِ حیات
کہ عشق موت سے کرتا ہے امتحانِ ثبات!

خودی ہے زندہ تو دریا ہے بیکرانہ ترا
ترے فراق میں مضطر ہے موجِ نیل و فرات!

خودی ہے مردہ تو مانند کاہ پیشِ نسیم
خودی ہے زندہ تو سلطان جملہ موجودات!

نگاہ ایک تجلّی سے ہے اگر محروم
دو صد ہزار تجلّی تلافیٔ مافات

مقام بندۂ مومن کا ہے ورائے سپہر
زمیں سے تا بہ ثریّا تمام لات و منات!

حریم ذات ہے اس کا نشیمن ابدی
نہ تیرہ خاکِ لحد ہے نہ جلوہ گاہِ صفات

خود آگہاں کہ ازیں خاکداں بروں جستند
طلسم مہر و سپہر و ستارہ بشکستند!

آوازِ غیب!

آتی ہے دمِ صبح صدا عرشِ بریں سے
کھویا گیا کس طرح ترا جوہرِ ادراک!
کس طرح ہوا کُند ترا نشترِ تحقیق؟
ہوتے نہیں کیوں تجھ سے ستاروں کے جگر چاک؟
تو ظاہر و باطن کی خلافت کا سزاوار
کیا شعلہ بھی ہوتا ہے غلامِ خس و خاشاک؟
مہر و مہ انجم نہیں محکوم ترے کیوں؟
کیوں تیری نگاہوں سے لرزتے نہیں افلاک؟

ابتک ہے رواں گرچہ لہو تیری رگوں میں
نے گرمیٔ افکار، نہ اندیشۂ بیباک!
روشن تو وہ ہوتی ہے جہاں بیں نہیں ہوتی
جس آنکھ کے پردوں میں نہیں ہے نگہِ پاک!
باقی نہ رہی تیری وہ آئینہ ضمیری!
اے کشتۂ سلطانی و مُلّائی و پیری!

رُباعیاتْ

رُباعیات

(۱)

مری شاخِ امل کا ہے ثمر کیا!
تری تقدیر کی مجھ کو خبر کیا!
کلی گُل کی ہے محتاجِ کشود آج
نسیمِ صبحِ فردا پر نظر کیا!

فراغت دے اسے کارِ جہاں سے
کہ چھوٹے ہر نفس کے امتحاں سے
ہوا پیری سے شیطاں کہنہ اندیش
گناہِ تازہ تر لائے کہاں سے

دگرگوں عالمِ شام و سحر کر
جہانِ خشک و تر زیر و زبر کر
رہے تیری خدائی داغ سے پاک
مرے بے ذوق سجدوں سے حذر کر

(۲)

غریبی میں ہوں محسودِ امیری
کہ غیرت مند ہے میری فقیری
حذر اس فقر و درویشی سے جس نے
مسلماں کو سکھا دی سر بزیری

خرد کی تنگ دامانی سے فریاد
تجلّی کی فراوانی سے فریاد
گوارا ہے اسے نظّارۂ غیر
نگہ کی نامسلمانی سے فریاد

کہا اقبال نے شیخ حرم سے
تہ محراب مسجد سو گیا کون؟
ندا مسجد کی دیواروں سے آئی
فرنگی بتکدے میں کھو گیا کون؟

کہن ہنگامہ ہائے آرزو سرد
کہ ہے مرد مسلماں کا لہو سرد
بتوں کو میری لادینی مبارک
کہ ہے آج آتش اللہ ھو سرد!

حدیثِ بندۂ مومن دل آویز
جگر پُر خوں، نفس روشن، نگہ تیز!
میسّر ہو کسے دیدار اس کا
کہ ہے وہ رونقِ محفل کم آمیز!

تمیزِ خار و گل سے آشکارا
نسیمِ صبح کی روشن ضمیری!
حفاظت پھول کی ممکن نہیں ہے
اگر کانٹے میں ہو خوئے حریری!

نہ کر ذکرِ فراق و آشنائی
کہ اصلِ زندگی ہے خود نمائی
نہ دریا کا زیاں ہے نے گہر کا
دلِ دریا سے گوہر کی جدائی!

ترے دریا میں طوفاں کیوں نہیں ہے؟
خودی تری مسلماں کیوں نہیں ہے؟
عبث ہے شکوۂ تقدیرِ یزداں
تو خود تقدیرِ یزداں کیوں نہیں ہے؟

خرد دیکھے اگر دل کی نگہ سے
جہاں روشن ہے نورِ لا الٰہ سے
فقط اک گردشِ شام و سحر ہے
اگر دیکھیں فروغِ مہر و مہ سے!

کبھی دریا سے مثلِ موج ابھر کر
کبھی دریا کے سینے میں اتر کر
کبھی دریا کے ساحل سے گزر کر
مقام اپنی خودی کا فاش تر کر!

ملّا زادہ ضیغم لولابی کشمیری کا بیاض

١

پانی ترے چشموں کا تڑپتا ہوا سیماب!
مرغانِ سحر تیری فضاؤں میں ہیں بیتاب!
اے وادیٔ لولاب!

گر صاحبِ ہنگامہ نہ ہو منبر و محراب!
دیں بندۂ مومن کے لئے موت ہے یا خواب!
اے وادیٔ لولاب!

ہیں ساز پہ موقوف نوا ہائے جگر سوز
ڈھیلے ہوں اگر تار تو بیکار ہے مضراب
اے وادیٔ لولاب!

ملّا کی نظر نورِ فراست سے ہے خالی
بے سوز ہے میخانۂ صوفی کی مئے ناب
اے وادیٔ لولاب!

بیدار ہوں دل جس کی فغانِ سحری سے
اس قوم میں مدت سے وہ درویش ہے نایاب
اے وادیٔ لولاب!

۳

موت ہے اک سخت تر جس کا غلامی ہے نام
مکر و فنِ خواجگی کاش سمجھتا غلام!
شرعِ ملوکانہ میں جدّتِ احکام دیکھ
صور کا غوغا حلال، حشر کی لذّت حرام
اے کہ غلامی سے ہے روح تری مضمحل
سینۂ بے سوز میں ڈھونڈ خودی کا مقام

۳

آج وہ کشمیر ہے محکوم و مجبور و فقیر
کل جسے اہلِ نظر کہتے تھے ایرانِ صغیر

سینۂ افلاک سے اٹھتی ہے آہِ سوزناک
مردِ حق ہوتا ہے جب مرعوبِ سلطان و امیر
کہہ رہا ہے داستاں بیدردیٔ ایّام کی
کوہ کے دامن میں وہ غم خانۂ دہقانِ پیر
آہ یہ قومِ نجیب و چرب دست و تر دماغ
ہے کہاں روزِ مکافات اے خدائے دیر گیر؟

۴

گرم ہو جاتا ہے جب محکوم قوموں کا لہو
تھرتھراتا ہے جہانِ چار سو و رنگ و بو

پاک ہوتا ہے ظن و تخمیں سے انساں کا ضمیر
کرتا ہے ہر راہ کو روشن چراغِ آرزو
وہ پرانے چاک جن کو عقل سی سکتی نہیں
عشق سیتا ہے انہیں بے سوزن و تارِ رفو
ضربتِ پیہم سے ہو جاتا ہے آخر پاش پاش
حاکمیت کا بتِ سنگیں دل و آئینہ رو

۵

دُرّاج کی پرواز میں ہے شوکتِ شاہیں
حیرت میں ہے صیّاد یہ شاہیں ہے کہ دُرّاج!

ہر قوم کے افکار میں پیدا ہے تلاطم
مشرق میں ہے فردائے قیامت کی نمود آج
فطرت کے تقاضوں سے ہوا حشر پہ مجبور
وہ مردہ کہ تھا بانگِ سرافیل کا محتاج

۶

رندوں کو بھی معلوم ہیں صوفی کے کمالات
ہر چند کہ مشہور نہیں ان کے کرامات
خود گیری و خودداری و گلبانگِ اناالحق
آزاد ہو سالک تو ہیں یہ اس کے مقامات

محکوم ہو سالک تو یہی اس کا ہمہ اوست
خود مردہ و خود مرقد و خود مرگِ مفاجات

؎

نکل کر خانقاہوں سے ادا کر رسمِ شبیری
کہ فقرِ خانقاہی ہے فقط اندوہ و دلگیری
ترے دین و ادب سے آ رہی ہے بوئے رہبانی
یہی ہے مرنے والی اُمتوں کا عالمِ پیری
شیاطینِ ملوکیت کی آنکھوں میں ہے وہ جادو
کہ خود نخچیر کے دل میں ہو پیدا ذوقِ نخچیری

چہ بے پروا گذشتند از نوائے صبحگاہ من
کہ برد آں شور و مستی از سیہ چشمان کشمیری

۸

سمجھا لہو کی بوند اگر تو اسے تو خیر
دل آدمی کا ہے فقط اک جذبۂ بلند
گردش مہ و ستارہ کی ہے ناگوار اسے
دل آپ اپنے شام و سحر کا ہے نقشبند
جس خاک کے ضمیر میں ہے آتشِ چنار
ممکن نہیں کہ سرد ہو وہ خاکِ ارجمند

۹

کھلا جب چمن میں کتبخانۂ گل
نہ کام آیا مُلّا کو علمِ کتابی
متانت تشکن تھی ہوائے بہاراں
غزل خواں ہوا پیرکِ اندرابی
کہا لالۂ آتشیں پیرہن نے
کہ اسرارِ جاں کی ہوں میں بے حجابی
سمجھتا ہے جو موت خوابِ لحد کو
نہاں اس کی تعمیر میں ہے خرابی

نہیں زندگی سلسلہ روز و شب کا
نہیں زندگی مستی و نیم خوابی
حیات است در آتش خود طپیدن
خوش آں دم کہ ایں نکتہ را یافتابی
اگر ز آتشِ دل شرارے بگیری
تواں کرد زیرِ فلک آفتابی

۱۰

آزاد کی رگ سخت ہے مانندِ رگِ سنگ
محکوم کی رگ نرم ہے مانندِ رگِ تاک

محکوم کا دل مردہ و افسردہ و نومید
آزاد کا دِل زندہ و پُرسوز و طرب ناک
آزاد کی دولت دل روشن نفس گرم
محکوم کا سرمایہ فقط دیدۂ نمناک
محکوم ہے بیگانۂ اخلاص و مروّت
ہر چند کہ منطق کی دلیلوں میں ہے چالاک
ممکن نہیں محکوم ہو آزاد کا ہمدوش
وہ بندۂ افلاک ہے یہ خواجۂ افلاک

۱۱

تمام عارف و عامی خودی سے بیگانہ!
کوئی بتائے یہ مسجد ہے یا کہ میخانہ!
یہ راز ہم سے چھپایا ہے میر واعظ نے
کہ خود حرم ہے چراغِ حرم کا پروانہ
طلسمِ بے خبری، کافری و دینداری
حدیثِ شیخ و برہمن فسون و افسانہ
نصیبِ خطہ ہو یا رب وہ بندۂ درویش
کہ جس کے فقر میں انداز ہوں کلیمانہ

چھپے رہیں گے زمانے کی آنکھ سے کب تک
گہر ہیں آبِ وُلر کے تمام یکدانہ

۱۲

دگرگوں جہاں اُن کے زورِ عمل سے
بڑے معرکے زندہ قوموں نے مارے
منجّم کی تقویمِ فردا ہے باطل
گرے آسماں سے پرانے ستارے!
ضمیرِ جہاں اس قدر آتشیں ہے
کہ دریا کی موجوں سے ٹوٹے ستارے!

زمیں کو فراغت نہیں زلزلوں سے
نمایاں ہیں فطرت کے باریک اشارے
ہمالہ کے چشمے ابلتے ہیں کب تک
خضر سوچتا ہے وُلر کے کنارے

۱۳

نشاں یہی ہے زمانہ میں زندہ قوموں کا
کہ صبح و شام بدلتی ہیں انکی تقدیریں
کمالِ صدق و مروّت ہے زندگی انکی
معاف کرتی ہے فطرت بھی انکی تقصیریں

قلندرانہ ادائیں سکندرانہ جلال

یہ امتیں ہیں جہاں میں برہنہ شمشیریں

خودی سے مردِ خود آگاہ کا جمال و جلال

کہ یہ کتاب ہے باقی تمام تفسیریں

شکوہِ عید کا منکر نہیں ہوں میں لیکن

قبولِ حق ہیں فقط مردِ حُر کی تکبیریں

حکیم میری نواؤں کا راز کیا جانے

ورائے عقل ہیں اہلِ جنوں کی تدبیریں

۱۴

چه کافرانه قمارِ حیات می بازی
که با زمانه بسازی بخود نمی سازی
دگر بمدرسه هائے حرم نمی بینم
دلِ جنید و نگاهِ غزالی و رازی
بحکمِ مفتیٔ اعظم که فطرتِ ازلیست
بدینِ صعوه حرام است کارِ شهبازی
همان فقیهِ ازل گفت جرّهٔ شاهین را
بآسمان گروی با زمین نه پردازی

منم کہ توبہ نہ کردم ز فاش گوئی ہا
ز بیم ایں کہ بسلطاں کنند غمازی
بدستِ ما نہ سمرقند و نے بخارا ایست
دعا بگو ز فقیراں بہ ترکِ شیرازی

۱۵

ضمیرِ مغرب ہے تاجرانہ، ضمیرِ مشرق ہے راہبانہ
وہاں دگرگوں ہے لحظہ لحظہ، یہاں بدلتا نہیں زمانہ
کنارِ دریا خضر نے مجھ سے کہا بہ اندازِ محرمانہ
سکندری ہو، قلندری ہو، یہ سب طریقے ہیں ساحرانہ

حریف اپنا سمجھ رہے ہیں مجھے خدایانِ خانقاہی
انہیں یہ ڈر ہے کہ میرے نالوں سے شق نہ ہو سنگِ آستانہ

غلام قوموں کے علم و عرفاں کی ہے یہی رمزِ آشکارا
زمیں اگر تنگ ہے تو کیا ہے فضائے گردوں ہے بیکرانہ

خبر نہیں کیا ہے نام اس کا خدا فریبی کہ خود فریبی
عمل سے فارغ ہوا مسلماں بنا کے تقدیر کا بہانہ

مری اسیری پہ شاخِ گل نے یہ کہہ کے صیاد کو رلایا
کہ ایسے پرسوز نغمہ خواں کا گراں نہ تھا مجھ پہ آشیانہ

١٦

حاجت نہیں اے خطۂ گُل شرح و بیاں کی
تصویر ہمارے دلِ پُرخوں کی ہے لالہ
تقدیر ہے اک نام مکافاتِ عمل کا
دیتے ہیں یہ پیغام خدایانِ ہمالہ
سرما کی ہواؤں میں ہے عریاں بدن اس کا
دیتا ہے ہنر جس کا امیروں کو دوشالہ
امید نہ رکھ دولتِ دنیا سے وفا کی
رم اس کی طبیعت میں ہے مانندِ غزالہ

۱۷

خود آگاہی نے سکھلا دی ہے جسکو تن فراموشی
حرام آئی ہے اس مرد مجاہد پر زرہ پوشی

۱۸

آں عزم بلند آور آں سوز جگر آور
شمشیر پدر خواہی بازوے پدر آور

۱۹

غریب شہر ہوں میں سن تو لے مری فریاد
کہ تیرے سینے میں بھی ہوں قیامتیں آباد

مری نوائے غم آلود ہے متاعِ عزیز
جہاں میں عام نہیں دولتِ دلِ ناشاد
گلہ ہے مجھکو زمانے کی کور ذوقی سے
سمجھتا ہے مری محنت کو محنتِ فرہاد
"صدائے تیشہ° کہ بر سنگ میخورد دگر است
خبر بگیر کہ آوازِ تیشہ و جگر است"

° صدائے تیشہ الخ یہ شعر مرزا جانجاناں مظہر علیہ الرحمتہ کے مشہور بیاض "خریطۂ جواہر" میں ہے۔

سر اکبر حیدری صدر اعظم حیدرآباد دکن کے نام

یوم اقبال کے موقعہ پر توشہ خانہ حضور نظام کی طرف سے
جو صاحب صدر اعظم کے ماتحت ہے ایک ہزار روپیہ کا
چیک بطور تواضع موصول ہونے پر

تھا یہ اللہ کا فرماں کہ شکوہِ پرویز
دو قلندر کو کہ ہیں اس میں ملوکانہ صفات
مجھ سے فرمایا کہ لے اور شہنشاہی کر
حسنِ تدبیر سے دے آنی و فانی کو ثبات
میں تو اس بارِ امانت کو اٹھاتا سرِ دوش
کامِ درویش میں ہر تلخ ہے مانندِ نبات

غیرتِ فقر مگر کر نہ سکی اس کو قبول
جب کہا اس نے یہ ہے میری خدائی کی زکات

حسین احمد

عجم ہنوز نداند رموزِ دیں ورنہ
ز دیوبند حسین احمد ایں چہ بوالعجبی است
سرود بر سرِ منبر کہ ملت از وطن است
چہ بے خبر ز مقامِ محمدِ عربی است!
بمصطفٰے برساں خویش را کہ دیں ہمہ اوست
اگر بہ او نرسیدی تمام بولہبی است

حضرتِ انسان

جہاں میں دانش و بینش کی ہے کس درجہ ارزانی!
کوئی شے چھپ نہیں سکتی کہ یہ عالم ہے نورانی
کوئی دیکھے تو ہے باریک فطرت کا حجاب اتنا
نمایاں ہیں فرشتوں کے تبسم ہائے پنہانی!

یہ دنیا دعوتِ دیدار ہے فرزندِ آدم کو
کہ ہر مستور کو بخشا گیا ہے ذوقِ عریانی
یہی فرزندِ آدم ہے کہ جس کے اشکِ خونیں سے
کیا ہے حضرتِ یزداں نے دریاؤں کو طوفانی!

فلک کو کیا خبر یہ خاکداں کس کا نشیمن ہے
غرض انجم سے ہے کس کے شبستاں کی نگہبانی!
اگر مقصودِ کل میں ہوں تو مجھ سے ماورا کیا ہے؟
مرے ہنگامہ ہائے نو بہ نو کی انتہا کیا ہے؟

باہتمام
(محمد عبد الکریم تاج القلم)
حیدرآباد دکن

لُغَاتُ القرآن

جو لوگ قرآن پاک کی تلاوت کرتے ہیں اُن کے لئے
ضروری ہے کہ قرآن کا ترجمہ تھوڑا بہت سمجھیں
لغات القرآن قرآن کے پڑھنے والوں کیلئے خاص طور
پر نہایت مفید کتاب ہے۔ ہر لفظ کا ترجمہ ہے
اور یہ بھی بتا دیا گیا ہے کہ کتنی مرتبہ ہر ایک پارہ
میں یہ لفظ آیا ہے۔

نہایت عمدہ کتاب ہے طباعت، کتابت
کاغذ بہترین، مجلد ہے۔ قیمت (للعہ)

ملنے کا پتہ

ندیم بک ڈپو سیوہارہ ضلع بجنور
(یو۔پی)

پسپائی

عہد حاضر کی برکات میں جن چیزوں کو ہم نے حاصل
کیا ہے ان میں عریاں نگاری اور فحش نویسی
بھی ہیں جن ترقی پسند ادیبوں نے عریاں
کو اپنا مشغلہ قرار دیا ہے انکے پر
اس کتاب میں نظر ڈالی گئی ہے اور عریاں نگاری
کے نتائج کو بلند آہنگی سے بتا دیا گیا ہے قابل
مطالعہ ہے مجلد گرد پوش دو رنگ قیمت عہ

ملنے کا پتہ

ندیم بک ڈپو - سیوہارہ - ضلع بجنور - یو - پی

مطبوعہ ریڈلفاؤک پرنٹنگ پریس

ترپ بازار حیدرآباد دکن

مارچ سنہ ۱۹۵۰ء

Date	No.	Date	No.
	C 006		
	1013		